

บทนำ

แรกพบสบตา (ตุ้ม)

‘ผมว่า...เราเลิกกันเถอะ’

น้ำเสียงจริงจังที่เปล่งออกมาจากปากแฟนหนุ่มที่คบกันมาร่วมเจ็ดปีอย่างไม่คิดลังเลนั้นยังคงดังสนั่นอยู่ที่ข้างหูปาลิดา ร่างเพรียวที่สวมรองเท้าส้นสูงราคาแพงพยายามเร่งฝีเท้าออกจากห้างสรรพสินค้า ซึ่งเป็นที่นัดหมายของแฟนหนุ่มเพื่อใช้บอกเลิกเธอ หญิงสาวมุ่งตรงไปยังรถของตนเอง ก่อนที่น้ำตาซึ่งคลอหน่วยตาอยู่จะรินไหลออกมาให้ได้ับอายผู้คนที่เดินสวนกัน

ใบหน้าสวยแม้จะเรียบนิ่ง แต่ดวงตากลมโตก็บอกความรู้สึกตอนนี้ของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี ริมฝีปากบางที่เคลือบลิปสติกสีแดงไว้อย่างสวยงามแม่นยำเป็นเส้นตรง มือเล็กที่ถือกระเป๋าคลัตช์กำแน่นเพื่อกักเก็บอารมณ์ไว้อย่างสุดความสามารถ

เธอกดรีโมทปลดล็อกรถญี่ปุ่นคันเล็กของตัวเอง เปิดประตูขึ้น ไปนั่งประจำที่คนขับ ก่อนจะปล่อยไฮดรอลิกออกมาอย่างไม่กลัวว่าใบหน้าที่ตั้งแต่งแต้มเครื่องสำอางไว้อย่างประณีตจะเลอะเทอะ เพราะส่วนหนึ่งเธอใช้เครื่องสำอางแบบกันน้ำ เลຍဟายกังวลเรื่องนี้ไป

“ไต่บ้าเจตน...ไต่ผู้ชายเฮงชวย!”

ปาลิดาก็มหันำร่องให้แนบพวงมาลัยรถ นอกจากจะเสียใจที่ถูก

แฟนหนุ่มซึ่งคบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยบอกเลิกด้วยเหตุผล
บัดชบแล้ว ยังเสียดายเวลาเจ็ดปีที่เธอรักและซื่อสัตย์ต่อผู้ชายคนนี้
อย่างไม่ปิดพลิ้ว ไม่ว่าจะเป็นใครเข้ามาจีบ เธอก็เข็ดหน้าขึ้นและเอื่อยอย่าง
มั่นคงว่ามีแฟนแล้ว โดยไม่นึกเสียดายโอกาสทำความรู้จักผู้ชาย
คนใหม่แม้แต่หนึ่งนิด ทว่าคนที่เธอไว้ใจกลับหักหลังกันได้ลงคอ

“ถ้าจะบอกเลิกฉันทำไมไม่บอกตั้งแต่เนิ่นๆ ปล่อยให้มันผ่านมา
ถึงเจ็ดปีทำไม! ฮือ...”

เจตน์ ศิรธรณ์ เป็นผู้ชายที่แม่ไม่ได้หล่อมาก แต่ด้วยรูปร่างที่
ออกกำลังกายเป็นประจำบวกกับการแต่งตัวที่ดูดีทำให้เขาเป็นชายที่
น่าสนใจมากคนหนึ่ง ชายหนุ่มเป็นผู้จัดการสาขาธนาคารโตโลกของ
ธนาคารใหญ่ เป็นแฟนคนแรกที่ปาลิดาคบหาดูใจในสถานะคนรักมา
ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัย และคบกันเรื่อยมาโดยไม่มีความ
สุดท้ายทั้งคู่จะไปกันไม่รอด ทั้งที่แทบจะไม่เคยมีเรื่องบาดหมางใจหรือ
ทะเลาะเบาะแว้งกันแบบหนักหนาสาหัสเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทว่า
สุดท้ายแล้วเธอก็หนีอาถรรพ์เลข 7 ไม่พ้น

แม้อายุเธอจะยังไม่เยอะ และยังมีโอกาสได้เจอผู้ชายดีๆ แต่อายุ
เธอก็ถือว่าไม่น้อยแล้วเหมือนกัน เพียงอีกไม่ถึงสองปีเธอก็จะเดินเข้า
สู่วัยเลขสามอย่างเป็นทางการแล้ว ที่สำคัญ สองสามปีให้หลังมานี้
แทบจะไม่มีใครแวะเวียนเข้ามาทักทายทำความรู้จักเช่นเมื่อก่อน และ
เธอก็งานยุ่งเกินกว่าจะมีโอกาสทำความรู้จักใครใหม่

“หี! ผู้ชายไซ้คำตอบสุดท้ายของชีวิตเสียที่ไหน ไม่มีก็ไม่ตาย”

ปาลิดายึดตัวนั่งหลังตรงอย่างไม่แคร์เหตุการณ์ที่เพิ่งพบเจอมา
คิดเสียว่าโชคดีที่เธอถอนตัวได้ทัน แม้ระยะเวลาเจ็ดปีจะเป็นเวลาที่
ไม่น้อย แต่ก็ยังดีกว่าแต่งงานแล้วไปกันไม่รอด

ปาลิดากดปุ่มสตาร์ทรถเพื่อกลับบ้าน อย่างน้อยที่บ้านก็ทำให้
เธอพุ่มพ่ายได้ถนัดกว่าบนรถ แต่พอเงยหน้าขึ้นก็ต้องถอนหายใจเมื่อ

มีรถมาจอดขวางหน้ารถเธอไว้ สืบเนื่องมาจากลูกค้าที่ใช้บริการมีมากกว่าพื้นที่จอดรถ จึงจำเป็นต้องมีการจอดซ้อนคัน ซึ่งเธอต้องลงไปเซ็นรถที่ขวางรถเธอไว้ ออก วันนี้ไม่มีอะไรเป็นใจให้เธอเลยจริงๆ

หญิงสาวเปิดประตูลงมาจากรถและใช้แรงทั้งหมดที่มีออกแรงขึ้น แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เกิดการขยับเขยื้อนแต่อย่างใด

“ใช้ชีวิตเป็นฉันนี่มันไม่ง่ายเลยจริงๆ” เธอหมดความหวังที่คิดว่ารถจะขยับ จึงมองหาคนที่พอจะขอความช่วยเหลือได้ ก่อนหน้านี้ผู้คนเดินสวนกันไปมาขวักไขว่ แต่บัดนี้แทบจะเหลือแค่เธอที่อยู่นั่น จอดรถเพียงลำพัง “ให้มันได้อย่างนี้สิ ปาลิดา!”

หญิงสาวมองหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำลานจอดรถชั้นนี้ เมื่อเห็นบุคคลเป้าหมายจึงเดินตรงเข้าไปหา

“อ๊ะ!” ปาลิดายกมือขึ้นกุ่มหน้าอกข้างซ้ายด้วยความตกใจ เมื่อครู่นี้ใจเธอหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อเธอเดินสะดุดขาตัวเองจนเกือบล้มคะมำไปกับพื้น

“เกือบไปแล้วไง ชุ่มชุ่มจริงๆ เลย” หญิงสาวเอ็ดตัวเองที่ไม่ระมัดระวัง แต่ส่วนหนึ่งก็โทษความขวยของตัวเองในวันนี้ด้วย

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณลูกค้า”

“อ่อ...พอดีเอารถออกไม่ได้ค่ะ รบกวนพี่ช่วยเข็นหน่อยได้ไหมคะ” เธอรีบสละความตกใจเมื่อครู่ทิ้งและเฝ้าขอความช่วยเหลือ

“รถจอดตรงไหนครับ”

“ทางนี้ค่ะ” ปาลิดาเดินนำไปยังรถของตัวเองที่จอดอยู่และชี้บอก “คันนี้ค่ะ”

“สัปดาห์นี้ค่ะ” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเริ่มออกแรงเข็น โดยมีหญิงสาวยืนให้กำลังใจอยู่ไม่ห่าง แต่จนแล้วจนรอดก็เหมือนว่ารถคันใหญ่จะยังอยู่ที่เดิม ไม่แม้แต่ว่าจะขยับเขยื้อน

“เดี๋ยวช่วยนะค่ะ” เธอเดินไปหน้ารถคันเจ้าปัญหาและออกแรง

ช่วยเซ็น แต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเลยแม้แต่หยด

“ผมว่ามันแปลกๆ นะครับ” เจ้าหน้าที่ที่หนุ่มเดินไปดูกระจกประตูข้างคนขับ แม้จะติดฟิล์มทึบ แต่หากมองดีๆ ก็พอมองเห็นด้านในรางๆ แล้วทุกอย่างก็กระจางในทันที “ชัดเลยครับ”

“คะ? ชัดอะไรคะ อะไรชัดคะ” เธอถามด้วยความสงสัยเพราะตามไม่ทัน

“เจ้าของรถดิ่งเบรกมือไว้ครับ”

“ให้ตายเถอะ!” ปาลิดายกมือกุมขมับด้วยความเซ็ง อะไรมันจะชวยซ้ำชวยซ้อนขนาดนี้ และยังไปกว่านั้นคือรถเธอจอดอยู่ในมุมที่เดินหน้าได้ทางเดียว ซึ่งหากจะออกจากที่นี่ได้ก็ต้องรอเจ้าของรถคันนี้มาเคลื่อนเท่านั้น

“เดี๋ยวผมให้ทางประชาสัมพันธ์ประกาศเรียกเจ้าของรถให้ นะครับ”

“ขอบคุณมากค่ะ”

เจ้าหน้าที่จดทะเบียนรถคันดังกล่าวก่อนจะเดินหายเข้าไปด้านใน

“เป็นฉันมันไม่ง่ายจริงๆ” หญิงสาวเข้ามานั่งในรถและหยิบแท็บเล็ตขึ้นมาทำงานเพื่อฆ่าเวลา ที่สำคัญเพื่อที่จิตใจเธอจะได้ไม่ฟุ้งซ่านคิดเรื่องก่อนหน้านี้ คนอย่างปาลิดาเสียใจได้ แต่งานต้องไม่เสียไปด้วย

...

สาวร่างบางที่นั่งทำงานมาจนแบตเตอรี่ในแท็บเล็ตใกล้หมดยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา ตั้งแต่เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ประกาศตามหาเจ้าของรถก็ผ่านมาชั่วโมงกว่า และตอนนี้ก็ล่วงเลยไปสามทุ่มกว่าแล้ว ยังไม่มีวี่แววจะมีใครมาแสดงตัวเป็นเจ้าของรถ

“จะรอจนห้างปิดเลยหรือนะ”

ปาลิดากวาดสายตามองไปนอกรถเผื่อจะมีใครเดินตรงมาทางนี้บ้าง และหวังว่าใครคนนั้นจะเป็นเจ้าของรถเจ้าปัญหา แต่ทุกคนก็ล้วนเดินผ่านไปยังรถของตัวเอง ค่อยๆ ขับออกไปที่ละคันสองคัน จนเหลือรถไม่กี่คันบนลานจอดขั้นนี้

“กำลังกลับบ้านครับ...”

เสียงที่ดังแว่วเข้ามาทำให้ปาลิดาหันไปมองด้วยความสนใจ ชายหนุ่มรูปร่างสูงกำลังเดินตรงมาทางนี้ เธอภาวนาขอให้เขาเดินตรงมาที่รถเจ้าปัญหาคันนี้

และแล้ว...ก็เจอเข้าจนได้สิน่า

“มาแล้วสินะ...คุณเจ้าของรถ!” เธอเอ่ยเสียงลอดรถไฟขึ้น ยิ่งเห็นเจ้าของรถเดินอย่างไม่เร่งรีบ ไม่ทุกข์ร้อน ยังคงเดินคุยโทรศัพท์ด้วยความสบายใจก็ยิ่งโมโห หาว่าไม่ว่าการกระทำของตัวเองได้สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่น

ปาลิดาเปิดประตูและก้าวออกจากรถ ตาจึงเหม็งไปที่คูกรณีหนุ่ม

“เป็นไงเป็นกันวันนี้” เธอเอ่ยกับตัวเองอย่างหมายความว่า ในหัวตอนนี้ไม่มีคำว่ากลัวหรือถูกทำร้าย เมื่อความโมโหขึ้นมามากมายจนไม่สนใจอะไร และตอนนี้เธอพร้อมสู้ตาย!

ปาลิดาเดินตรงไปหาเจ้าของร่างสูงนั่นทันที

ทว่า...

โครม!

“โอ๊ย!...”

สุดท้ายเธอก็ล้มจากการสะดุดขาตัวเองจนได้ แถมยังมาล้มลงตรงหน้าคูกรณีอีกต่างหาก แทนที่จะได้ชนะกันซึ่งๆ หน้า กลับต้องล้มคะมำมาสบตากับตาตุ่มของเขาแทน กลับบ้านไปเธอจะทิ้งรองเท้าคู่นี้ โทษฐานที่ทำให้เธอสะดุดสองครั้งสองครา

ให้ตายเถอะ! ยังน่าอายไม่พอหรือไงเนี่ย

“เป็นอะไรหรือเปล่าคุณ ให้ผมช่วยไหม” ชายหนุ่มรีบรุดเข้าไปหาหญิงสาวที่นั่งเหม่ออยู่กับพื้นพร้อมกับยื่นมือไปให้เธอจับเพื่อพยุงตัวเองขึ้นขึ้น

“ไม่เป็นไร!”

ชายหนุ่มผงะเมื่อถูกเหวี่ยงใส่

“ไม่เป็นไรนี่...ไม่เป็นอะไรหนัก หรือไม่เป็นไร ไม่ต้องช่วย”

“ไม่ต้องช่วย!”

‘เอ่อ...กูทำอะไรผิดวะเนี่ย’

อริชยกมือที่ยื่นไปหวังจะช่วยหญิงสาวมาเกาศีรษะแก้แค้นแทนหลังได้ยินเสียงรืนของเจ้าหล่อน ไม่รู้ว่าเพราะเขาหรือเปล่าที่ทำให้เธอโมโห แต่เขาไม่ได้ขัดขาเธอจนล้มเสียหน่อย ล้มเองล้วนๆ เลย จะโทษเขาก็ไม่ถูกหรือเปล่า

‘ท่าจะอาย แต่ทำไมกูโดนหางเลขวะ’

คนถูกเหวี่ยงวีนยังคงไม่เข้าใจการกระทำของหญิงสาวแปลกหน้า แต่เมื่อเธอไม่ต้องการความช่วยเหลือก็หมดหน้าที่สุภาพบุรุษเช่นเขาแล้ว ตอนนี้นี้สมควรแก่การกลับไปนอน

อริชเดินกลับไปที่รถของตัวเอง เขาเพิ่งกลับมาจากไซตังานที่ต่างจังหวัด และไม่อยากใช้รถสาธารณะ เพราะอีกไกลกว่าจะถึงคอนโดที่พัก และพรุ่งนี้ยังต้องใช้รถ เลยวานน้องสาวที่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยแถวนี้เอารถมาจอดไว้ให้ที่ห้างสรรพสินค้า

ส่วนคนที่เพิ่งปฏิเสธการช่วยเหลือจากชายหนุ่มคู่นี้ก็ได้แต่โมโหตัวเอง ที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็ได้ตั้งใจไปเสียทุกอย่าง นอกจากจะขายหน้าแล้ว สันรองเท้าคู่โปรดยังจะมาหัก นี่มันวันชวที่แท้ทรูของนางสาวปาลิดา แต่เหมือนเธอจะมัวนั่งไ้ว้อาลัยให้ความช่วยเหลือของตัวเองนานเกินไป เพราะตอนนี้เธอได้ยินเสียงปลดล็อกรถและเสียงเปิด-ปิด

ประตูของรถเจ้าปัญหา

“ให้ฉันรอมมาเป็นชั่วโมง แต่ตัวเองจะรีบหนีกลับเนี่ยนะ จะกลับง่าย ๆ ได้ยังไง” ปาลิดาลุกขึ้นยืน ถอดรองเท้าข้างที่ส้นหักออก แล้วรีบเดินไปเคาะกระจกฝั่งคนขับของรถคู่กรณีทันที

ก๊อก! ก๊อก!

อิชิตกใจเล็กน้อยเมื่อหันมาเจอหญิงสาวคนเมื่อครู่มาเคาะกระจก ข้าบหน้าเจ้าหล่อนก็บูดบึ้งเหมือนไปกินรังแตนที่ไหนมา จึงเลื่อนกระจกลงเพราะคิดว่าอีกฝ่ายอาจจะมามีเรื่องขอความช่วยเหลือหรืออาจจะรู้สึกผิดที่เหวี่ยงใส่เขาเมื่อครู่นี้อย่างไรเหตุผล

“มีอะ...”

“นี่คุณปล่อยให้ฉันรอมมาเป็นชั่วโมงแล้วจะชิงหนีกลับง่าย ๆ อย่างนี้หรือ!”

รู้สึกผิดกับผีนะสิ! ไม่ใช่แค่กระจกเลื่อนลงยังไม่ทันสุดเพียงอย่างเดียว แม้แต่ประโยคที่เขา กำลังจะเอ่ยอย่างคนมีไมตรีจิตก็ยังไม่มีโอกาสได้พูดจนจบ เมื่อสาวเจ้าสวนขึ้นด้วยประโยคกล่าวหาเสียก่อน

“เออ...ผมให้คุณรอหรือ” อิชิชี้ตัวเองสลับกับตัวเธอ

“ผู้ชายไม่มีความรับผิดชอบ!”

“มันชักจะเกินไปแล้วนะคุณ” อิชิเปิดประตูลงจากรถไปยืนประจันหน้ากับสาวซีไวววาย เขารีบอุตสำหรับพูดดีๆ ด้วย คำพูดเธอแต่ละคำที่ตอบกลับเขาสิ น่าฟังที่ไหนกัน “ผมไปบอกให้คุณรอตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วผู้ชายไม่มีความรับผิดชอบเนี่ยก็ไม่น่าจะใช้ผม เพราะเราสองคนไม่เคยรู้จักกัน แล้วนี่ก็เป็นครั้งแรกที่คุณกับผมเพิ่งเจอหน้ากัน ไม่มีทางที่ผมจะไปทำคุณท้องแน่ๆ จำคนผิดแล้วคุณ”

“ฉันไม่ได้ท้อง!”

“ก็เห็นมาเรียกร้องความรับผิดชอบ เลยนึกว่ามาตามหาพ่อของลูกในท้องนะสิ”

“นอกจากจะไม่มีความรักชอบแล้วยังปากเสียอีกต่างหาก”
ปาลิดาต่อว่าอีกฝ่ายอย่างไม่เกรงใจ จนปานนี้แล้วเขาก็ยังไม่สำนึกผิด
หรือสลดใจที่ตัวเองดิ่งเบรกมือไว้เลย

“โอะ! ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้ทำใครท้อง”

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้ท้อง!”

“งั้นก็บอกมาว่าผมไปทำอะไรให้คุณไม่พอใจจนต้องมายืนด่า
กันจอตๆ แบบนี้” อธิชเอ่ยออกมาด้วยความเบื่อหน่าย แทนที่กลับถึง
กรุงเทพฯ แล้วจะได้รับการกลับบ้านไปนอนพักผ่อนหลังจากที่โหมงานหนัก
มาหลายวัน แต่กลับต้องมาเสียเวลาให้ผู้หญิงแปลกตรงหน้า

ปาลิดาร้อง ‘เหอะ’ ในลำคอเมื่อได้ยินประโยคไม่เข้าหูจากเขา

“นี่ยังไม่รู้ตัวอีกหรือ”

“ถ้ารู้คงไม่ถามรีเปล่า”

“รบกวนดิ่งเบรกมือไว้ ทำให้รถฉันออกไม่ได้ และฉันก็รอคุณมา
เป็นชั่วโมง ประชาสัมพันธ์ประกาศตามหาเป็นสิบๆ รอบ พี่ямก็ตาม
ล่าตัวคุณยิ่งกว่าโจรขโมยกางเกงใน แล้วคุณจะชิงหนีไปง่ายๆ แบบนี้
โดยไม่มีแม้แต่คำว่าขอโทษหรือไง! ฮะ!”

คนถูกต่อว่าได้ยินชัดเจนเพียงประโยคเดียวนั้นคือ ‘คุณดิ่ง
เบรกมือไว้’ ส่วนที่เหลือแทบจะไม่กระทบโสตประสาทการได้ยินของ
เขา เพราะประโยคนั้นประโยคเดียวก็เพียงพอที่จะเข้าใจอาการของ
หญิงสาวแล้วว่าเพราะเหตุใดถึงเกรี้ยวกราดเช่นนี้ ถ้าหากเป็นเขาก็คง
เกรี้ยวกราดไม่แพ้เธอ

อธิชมองเข้าไปในรถเพื่อพิสูจน์ความจริงกับข้อกล่าวหา ซึ่ง
คำตอบก็คือ...

‘ถูกวางยาแล้วไง’

“คุณรู้แล้วใช่ไหมทำไมฉันต้องมายืนด่าคุณจอตๆ แบบนี้”
ปาลิดาหอบหายใจถี่เพราะเมื่อครู้ใช้พลังงานไปเยอะ เรียกว่าแทบ

ไม่ได้หยุดหายใจเลยทีเดียว

เธอไม่เถียงว่าส่วนหนึ่งเพราะเก็บกดมาจากการที่ถูกบอกเลิกด้วยเหตุผลเห็นแก่ตัว พอได้พูดแล้วเหมือนได้ระบายเรื่องนั้นไปด้วย ซึ่งคนอย่างเขาก็สมควรโดนเพราะการกระทำที่ไม่นึกถึงสาธารณะเช่นนี้

“ไม่รู้ก็ควายแล้วคุณ”

หลักฐานชัดคาตาขนาดนี้ใครจะไปเถียงออกล่ะ จะให้บอกเธอว่าจริงๆ แล้วคนที่จอดรถไม่ใช่เขา แต่เป็นยายน้องสาวตัวแสบที่ขี่หลังขี่ล้มต่างหากก็ไม่ใช่เรื่องใหม่ เพราะนั่นเหมือนเป็นข้อแก้ตัวและไม่รับผิดชอบกลายๆ

“จอดรถแบบนี้ก็...”

“อย่าเกรี้ยวกราดสิคุณ” อธิศรีรีบเบรกเพราะรู้ว่าเธอจะพูดว่าอะไร

“จอดรถแบบนี้ก็จอดได้ควายเหมือนกัน” เขารู้หรือว่าเธอกำลังจะพูดประโยคนี้

“ผมขอโทษที่ทำให้คุณต้องเสียเวลาแล้วยังต้องเสียอารมณ์อีก” อธิศรีรีบเอ่ยขอโทษขอโพย แม้เขาจะไม่ได้เป็นโจรตัวจริงก็เถอะ แต่เขาก็เป็นพี่ชายโจร ยังไงก็ต้องรับผิดชอบแทนโจรอยู่ดี แล้วเขาจะไปเล่นงานโจรอีกที

“คุณอยากให้ผมทำอะไรเป็นการโต้โทษกับบอกมาได้เลย ผมยินดี”

“กรุณาเลื่อนรถให้ฉันด้วยค่ะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงแข็ง เธอไม่ได้ต้องการอะไรมากมาย นอกจากคำว่าขอโทษ ส่วนที่เผลอต่อกว่าเขาไปเสียหลายประโยคก็เป็นอารมณ์คล้อยตาม ด้วยเหตุด้วยผลแล้วนั้นเขาสมควรโดน

“ขอบคุณผู้หญิง”

อิชิรีบขึ้นรถแล้วเคลื่อนรถออกจากหน้ารถเธออย่างว่องไว
นึกถึงน้องสาวตัวแสบแล้วก็ได้แต่คาดโทษไว้ มองหญิงสาวแปลก
หน้าที่เดินด้วยรองเท้าส้นสูงเพียงข้างเดียวจากกระจกมองหลัง ใบหน้า
สวยเฉียวบึ้งตึงเหมือนไปโกรธใครมาเป็นสิบชาติ ซึ่งคำตอบก็คือเขา
นั่นละที่เป็นต้นเหตุ

เสียงสั่นเตือนของโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงทำให้
อิชิต้องละสายตาออกจากกรงเพรียว และคนที่โทร. เข้ามาก็คือตัว
ต้นเหตุที่ทำให้เขาถูกด่าไม่ซ้ำประโยค

“พีเตอร์เจอร์ราร์ดใหม่ จำโซนที่น้องบอกได้ไหมเนี่ย” เมื่อพี่ชายรับ
โทรศัพท์ ลลิตาก็กวนคำถามใส่ทันที

“เจอ!”

“เห็นเงียบไปก็นึกว่าหาไม่เจอ” เธอถอนหายใจด้วยความโล่งอก
แต่เพียงชั่วครู่เท่านั้น...

“ไม่ได้เจอแค่นั้นนะ แต่เจอตำแหน่งนูชาแล้วเนี่ย” อิชิเอ่ยพร้อม
กับมองรถญี่ปุ่นคันเล็กที่ขับผ่านไปด้วยความเร่งรีบ “เพราะแถมคนเดียว
เลยตาต้า!”

“น้องผิดอะไรเนี่ย” คนถูกต่อว่าทำหน้างุน

“บ้านแกสอนให้จอดรถขวางหน้าคนอื่นแล้วดึงเบรกมือไว้รีงสะ
ถ้าพี่ชายแกล่โดนฆ่าตายก็ขอให้จำไว้ว่าสาเหตุมาจากแกคนเดียว ไม่มี
ใครอื่นมาเกี่ยวเลย”

“จริงหรือพีเตอร์”

“พี่ล้อแกล่เล่นมั้ง ไม่ถูกเขาชักปืนมายิงกับภูหัวพี่แกล่เท่าไรแล้ว”

“ต้าขอโทษ...” ลลิตาเอ่ยเสียงเศร้า เพราะความรีบแท้ๆ ที่ทำให้
เธอลืมตัวดึงเบรกมือขึ้นตามความเคยชิน

“ไม่ยกโทษให้เว้ย”

“ใจร้าย”

“แน่นอน” อริชไม่สะทกสะท้าน “จะไปทำอะไรก็ไป จะกลับไปนอนแล้ว”

อริชคุยกับลลิตาอีกไม่กี่ประโยคก็วางสาย อุดจะเหลือบมองไปยังบริเวณที่ก่อนหน้านี้มีรถญี่ปุ่นคันเล็กจอดอยู่ไม่ได้ ทว่านี่ก็ถึงรถแล้ว เหตุใดใบหน้าเจ้าของรถถึงผุดขึ้นมาในหัวแทน

“ตามหลอกหลอนแม่แต่ตัวไม่อยู่นี่นะ” อริชส่ายหัวเพื่อขับไล่ภาพหลอนนั้นไป แต่ถึงอย่างไรใบหน้าเธอก็ยังชัดเจนในหัว “โคตรเฮี้ยนอะ”

1

โลกกลม

ร่างสูงเดินออกจากร้านสะดวกซื้อพร้อมกับหยิบครวของต์ที่พนักงานเพิ่งหยิบออกจากเครื่องอบร้อนๆ เข้าปาก วันนี้ทั้งวันอิซทำตามความตั้งใจของตัวเองคือนอนให้เต็มอ้อม จากที่คิดว่าจะไปทำงานก็เปลี่ยนใจใช้สิทธิ์ลาหยุด หลังจากที่ต้องลากตรำทำงานแทบไม่ได้พักเพื่อปิดโปรเจกต์และเตรียมความพร้อมเพื่อจะเริ่มงานใหม่ในวันพรุ่งนี้

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดเครื่อง ทันทีที่สมาร์ทโฟนเครื่องบางพร้อมใช้งาน ทั้งข้อความจากแชตส่วนตัวและกรุปไลน์ก็ดังแฉ่งเตือนพร้อมๆ กัน และเพียงไม่กี่นาทีสายเรียกเข้าสายแรกของวันก็ดังขึ้น

“นึกว่านอนไหลตายไปแล้วซะอีก”

ลลิตาเอ่ยเสียงหวานเป็นประโยคแรกหลังจากที่ชายตัวดียอมเปิดเครื่อง เธอรู้จุดสำหรับโทร. หาทั้งวันก็ติดต่อไม่ได้ นี่หากอิซไม่เปิดเครื่อง เธอคงได้บึ้งตึงมาหาเขาที่คอนโดตามคำสั่งของมารดาแน่

“โทร. มาก็อวยพรกันเลยทีเดียว” อิซเอ่ยพร้อมกับเคี้ยวครวของต์อย่างไม่สะทกสะท้าน “วันหยุดทั้งทีก็พักผ่อนบ้างสิวะ”

“ไม่ได้ไม่สบายใช่ไหม” เธอเองก็อดเป็นห่วงพี่ชายไม่ได้ เพราะ

รู้มาก่อนหน้านี้เขาทำงานหนักเพียงใด แถมงานยังมีปัญหามากมาย จนกินระยะเวลาจากกำหนดเดิมไปเกือบเดือน

“พี่สบายดี ไม่ต้องห่วง”

“ปกติพี่เคยหยุดงานที่ไหน อยู่ๆ หยุดเอาดื้อๆ แบบนี้ก็ต้องตกใจ เป็นธรรมชาติ”

พี่ชายเธอไม่เคยเกรเรื่องงาน น้อยครั้งที่ชายหนุ่มจะหยุดงาน แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย เพราะปกติเขาทำงานตลอดเจ็ดวันไม่มีวันหยุด อยู่่า พูดถึงเรื่องลาหยุดหรือลาพักร้อนเลย แม้แต่เจ้าตัวป่วนก็ยังมาทำงาน แทนที่จะไปโรงพยาบาล การที่เขาปิดช่องทางการสื่อสารและพักผ่อน อยู่คนเดียวคงสุดแล้วจริงๆ

“ก็แค่เพลียๆ”

“แวะไปหาแม่ด้วย โทร. มาบ่นให้ต้าฟังแต่เชื่อว่าติดต่อลูกชาย ไม่ได้ ไม่รู้ป่านนี้ลืมทางกลับบ้านหรือยัง”

เขาตั้งใจไว้อยู่แล้วว่าพຼ່งนี้จะแวะไปกินอาหารเช้าที่บ้าน เพราะ สามเดือนมานี้แทบไม่ได้กลับบ้านเลย โทร. คุยกับมารดาทีนานๆ ที่ ด้วยภาระงานที่ยຼ่งมากจนไม่มีเวลา

อิชิคุยโทรค์พຼ່พร้อมกับเดินกลับขึ้นห้อง เขาที่เดินเข้าไปใน ล็อบบี้ของคอนโดซึ่งเป็นทางผ่านขึ้นตึกพลันชะงักกึก เมื่อสายตาสะดุด เข้ากับหญิงสาวใบหน้าคຼ่นตาที่กำลังยืนรอลิฟต์อยู่

“พี่เตอร์ยังอยู่ใหม่เนี่ย” ลลิตาเอ่ยถามเมื่อปลายสายเสียงไป

“แค่นี้ก่อนนะต้า เดี่ยวพຼ່งนี้เข้าพี่แวะเข้าไปที่บ้าน” อิชิบอกลา น้องสาวทันที

“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าพี่เตอร์” หญิงสาวถามด้วยความเป็นห่วง เพราะพี่ชายมีอาการแปลกไป ดูรຼ່อนรนแปลกๆ จนเธอไม่สบายใจ

“พี่เจอคู่กรณี”

“คู่กรณี?” ลลิตาเอ่ยทวนคำพูดของพี่ชาย คนอย่างอิชิไม่เคย

มีปัญหาเกี่ยวกับใครนอกจาก... “เจ้าของรถที่ดำไปจอดขวางหน้าไว้หรือ!”

“เออ แค่นี้ละ”

อิซซิดตัดสายจากน้องสาว แล้วสาวเท้าเข้าไปหาหญิงสาว ใบหน้าเรียบนิ่งหลังตรง พलयัตครีวของตี่เหลื่อครั้งขึ้นเข้าปาก ทั้งหมด การแต่งกายของเธอไม่ต่างจากที่เจอกันเมื่อวานนัก เพียงแต่วันนี้ผมที่ปล่อยเคลียหลังถูกรวดตึงเป็นหางม้า เผยใบหน้าสวยเฉียวของเจ้าหล่อน

ปาลิดาไม่ได้สนใจสิ่งรอบตัว นอกจากตัวเลขบนผนังหน้าลิฟต์ ที่นับถอยหลังลงมายังชั้นล่าง เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกจึงเดินเข้าไป มือที่กำลังทาบคีย์การ์ดเพื่อกดหมายเลขชั้นพลันชะงักเมื่อเหลือบเห็นผู้ชายหน้าคุ้นทางทางตาวากำลังเดินตรงดิ่งมาที่เธอ

‘เจ้าของรถคันนั้น’

แน่นอนว่าเธอจำเขาได้ เพราะเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้ แต่ทำไมเขามาอยู่ที่นี่ได้

“ตามมาถึงนี่เลยหรือเนี่ย”

เมื่อเห็นชายหนุ่มทาบคีย์การ์ดปลดล็อกประตูชั้นในเฉพาะผู้พักอาศัย ทั้งยังเดินมาที่ลิฟต์ซึ่งเธอยืนอยู่ มือเล็กที่กำลังกดหมายเลขชั้นก็เปลี่ยนมากดปุ่มเหล็กเพื่อปิดประตูแทน เธอจดย่ำๆ อยู่แบบนั้นเพื่อให้ประตูลิฟต์ปิดก่อนที่จะเดินมาถึง

ปาลิดาดอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อประตูลิฟต์ปิดทันก่อนที่เขาจะเดินมาถึง

“หนึ่แบบนี้แสดงว่าจำกันได้สินะ” คนที่มาไม่ทันลิฟต์ยกยิ้มมุมปาก ก่อนจะหุบฉับเมื่อทบทวนการกระทำของตัวเอง “แล้วทำไมกูต้องอยากมาเสนอหน้ากับเขาด้วยวะ”

หากถามว่ารู้สึกผิดหรือ ก็อาจจะใช่ แต่ก็ไม่ถึงกับอยากตามไปขอโทษเธออีกครั้ง

“มึงนอนเยอะเกินไปใช้ไหมเตอร์”

อติชสายหัวอย่างไม่เข้าใจการกระทำของตัวเอง ก่อนจะก้าวขาเข้าไปในลิฟต์ตัวใหม่ ทาบคีย์การ์ดเพื่อกดหมายเลขชั้นที่ตัวเองอยู่ แม้เขาจะรู้ว่าเธออยู่ชั้นไหนก็ไม่อาจตามขึ้นไปได้ เพราะลิฟต์เป็นระบบล็อกชั้น กดหมายเลขชั้นได้แค่ชั้นที่ตัวเองอยู่และพื้นที่ส่วนกลางเท่านั้น

“คิดเหมือนอยากตามไปหาเขาเลยนะมึง” ชายหนุ่มสลัดเอาความคิดบ้าๆ ของตัวเองทิ้ง เขาควรเอาเวลาคิดฟุ้งซ่านนี้ไปพักผ่อนเพื่อลุยงานพรุ่งนี้เสียยังดีกว่า

“สวัสดิ์ครับเฮียก้อ” อติชยกมือไหว้วิศวกรรุ่นพี่ซึ่งรู้จัก
มักคุ้นกันเป็นอย่างดี เพราะเคยร่วมงานกันมาหลายโครงการ

“มาแต่เช้าวันนี้” ก่อเกียรติรับไหว้พร้อมกับขมื่อบิดขี้เกียจ

“เฮียเองก็มาแต่เช้าเหมือนกันนี่” ชายหนุ่มวางกระเป๋าลงบนโต๊ะที่ว่างและทิ้งตัวลงนั่ง

“มาแต่เช้าอะไรละ ภูยังไม่ได้กลับบ้านเลยต่างหาก” คนที่ยังไม่ได้นอนอ้าปากหาวหวอด ก่อนจะพับโน้ตบุ๊กลงแล้วเก็บเข้ากระเป๋า “ฝากงานทางนี้ด้วยแล้วกัน เดี่ยวภูกลับบ้านไปงีบก่อน บ่ายๆ เดี่ยวเข้ามาใหม่”

“ไม่มีปัญหาครับ”

นี่เป็นวิถีชีวิตที่คุ้นชินกันดีสำหรับพนักงานบริษัทแห่งนี้ และอีกไม่นานสภาพเขาคงไม่ต่างจากก่อกียรติ

เลิศทรัพย์ไพศาล เอ็นจิเนียริงทำธุรกิจให้บริการงานวิศวกรรมระบบประกอบอาคารครบวงจร ซึ่งโครงการที่ประมูลได้มาเป็นงานรีโนเวตคอมมูนิตีมอลล์ในกลุ่มบริษัทรุ่งเรืองพัฒนา

“รายละเอียดคิกออฟเมื่อวานถามไ้ป้อได้เลย” ก่อเกียรติชี้ไปยังชายหนุ่มรูปร่างบางสวมแว่นตาดำนาตาอะที่เพิ่งเดินเข้ามาในออฟฟิศ

“สวัสดีครับ” คนมาใหม่ยกมือไหว้ชายหนุ่มทั้งสองคนด้วยความนอบน้อม

“นี่ไอ้เตอร์ คนที่จะสอนงานมึง” ก่อเกียรติแนะนำ

“สวัสดีครับพี่เตอร์ ผมป้อครับ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ”

“อยู่เป็นนี่หว่า” อธิชพยักหน้าขึ้นลงอย่างพึงพอใจ

“เด็กจบใหม่ เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ฝากมันด้วย” ก่อเกียรติบอกก่อนจะเดินออกจากออฟฟิศไป

“ทำงานที่นี้ที่แรกหรือเปล่า”

อธิชชวนคุยเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายเกร็งพร้อมกับมองสำรวจอีกฝ่ายไปด้วย ก่อนจะนึกในใจ ‘จะไหวหรือเปล่าวะ’ ด้วยรูปร่างออร่าอันอ่อนโยนอย่างกับผู้หญิงทำให้เขาอดสบประมาทไม่ได้ ด้วยงานที่ค่อนข้างหนักจึงไม่แปลกใจที่บริษัทจะมีพนักงานหน้าใหม่เข้ามาแทบทุกเดือน เพราะพนักงานหน้าเก่าก็ลาออกแทบทุกเดือนเช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ควรตัดสินใจฝ่ายใดแค่แรกเจอหรือด้วยรูปลักษณ์ภายนอก

“ที่แรกครับ” ประมุขตอบอย่างซัดถ้อยซัดคำ แต่กลับต้องหน้าเหลือเมื่อดูใบประวัติของผู้นั้น

“มึงคิดผิดแล้วที่มาทำงานที่นี้” เขาไม่ได้ขู่หรือเอ่ยเกินจริง แต่ความจริงก็ตามที่พูด “งานที่นี้ค่อนข้างหนัก ชีวิตส่วนตัวมึงจะหายไปเกินครึ่ง”

“ผมอยากทำงานที่นี้เพราะบริษัทเลิศทรัพย์ไพศาลเป็นบริษัทที่มีชื่อเสียง มีผู้บริหารที่เก่ง ผมไม่กลัวที่จะทำงานหนัก ผมพร้อมที่จะเรียนรู้งานเต็มที่ และจะทำตามคติพจน์ของบริษัทอย่างขยันขันแข็ง ตอบสนองความต้องการของลูกค้า ใส่ใจรายละเอียด เพื่องานที่มีประสิทธิภาพ”

“มึงสัมภาษณ์งานผ่านแล้วป้อ ตอนนี้มาทำงานจริงแล้ว” อธิชย้ำพร้อมกับชี้ลงพื้นเพื่อยืนยันว่าที่นี่ใช่ดั่งงาน ไม่ใช่ห้องสัมภาษณ์ เพื่อ

อีกฝ่ายลืมนำตัวเองผ่านเข้ามาทำงานแล้ว ไม่ใช่กำลังสัมภาษณ์งาน
อยู่

“ครับ” ประมุขพยักหน้ารับพร้อมกับวางกระเป๋าบนโต๊ะทำงาน
ของตัวเอง

“คิกออฟเมื่อวานเป็นยังไงบ้าง”

ประมุขหยิบสมุดจดรายละเอียดออกมายื่นให้เจ้านายหนุ่ม “นี่
ครับ”

อธิขรับสมุดมาเปิดดู “นอกจากมึงจะไม่สรุปให้กูฟังแล้ว กูยัง
ต้องแกะลายมือมึงเอาเอง?”

“ผมต้องสรุปด้วยหรอ?”

“หรือจะให้กูสรุปเอง?”

“ผมสรุปเองดีกว่าครับ” ประมุขรีบหยิบสมุดจดงานตัวเองคืนมา
และส่งยิ้มแหย่ให้ลูกพี่หนุ่ม

หนุ่มร่างสูงที่กำลังเดินลงบันไดจากสถานีรถไฟฟ้ายกมือ
ปิดปากที่กำลังหาวด้วยความเพลีย ใครบอกว่าเริ่มงานขึ้นใหม่วันแรก
จะสบายๆ แน่نونว่าไม่ใช่คนจากเลิศทรัพย์ไพศาลเคยพูดไว้แน่นอน
กว่าเขาจะได้เดินออกจากออฟฟิศก็สี่ทุ่มกว่าแล้ว กว่าจะเดินทางถึง
คอนโดก็ปาไปเกือบห้าทุ่ม

อธิขไม่ได้ตรงเข้าคอนโด แต่เดินเลยไปยังร้านอาหารตามสั่งที่
เปิดช่วงดึกในซอยข้างๆ แม้จะเป็นร้านอาหารเล็กๆ ริมทาง แต่รสชาติ
ระดับภัตตาคารเลยก็ได้ ที่นี่จึงเป็นร้านที่เขาฝากชีวิตไว้เสมอมา

“เอาเหมือนเดิมนะครับเจ้โอ” อธิขเอ่ยสั่งเมนูประจำอย่างรู้ใจ
กันดีกับเจ้าของร้าน

“หาที่นั่งเลยลูก น้ำฟรี น้ำแข็งฟรี บริการตัวเองเหมือนเดิมจะ”
เจ้โอเอ่ยโดยที่มีมือยังจับด้ามกระทะและตะหลิวอยู่

“รับทราบครับผม”

อิฐตักน้ำและถือแก้วพลาสติกไว้ในมือพลางมองหาที่นั่ง วันนี้ลูกค้าร้านเจี๊โอดูคึกคักเป็นพิเศษ ทุกโต๊ะล้วนถูกจับจองหมด ไม่มีว่างแม้แต่โต๊ะเดียว จะเปลี่ยนใจสั่งกลับบ้าน เขาก็ชี้แจงเก็บขยะไปทิ้งซึ่งตัวเลือกเหลือทางเดียวคือต้องไปอาศัยร่วมโต๊ะกับลูกค้าคนอื่น หวยออกอยู่ที่คนมาคนเดียวอย่างโต๊ะในชุดนั้น

ชายหนุ่มเดินตรงเข้าไปอย่างไม่ลังเล

“ขอนั่งด้วยนะครับ” เขาเอ่ยกับหญิงสาวที่นั่งวนอยู่กับโทรศัพท์ในมือ

“เชิญค่ะ” เธอเอ่ยโดยที่ไม่ได้เงยหน้ามามอง

“ขอบคุณครับ” เขากล่าวขอบคุณก่อนจะทิ้งตัวนั่งลงฝั่งตรงข้ามเธอ และหยิบโทรศัพท์ออกมาดูแชตกลุ่มทำงานระหว่างรอร้านอาหาร

ปาลิดาที่กำลังนั่งสไลด์หน้าจอสมาร์ทโฟนท่องเว็บชอปปิงออนไลน์ไม่ได้สนใจผู้มาขอร่วมโต๊ะ ร้านนี้เธอเป็นลูกค้าตั้งแต่ย้ายมาอยู่ใหม่ๆ จวบจนปัจจุบัน ด้วยรสชาติและราคาที่เหมาะสม ร้านนี้จึงเป็นร้านประจำของคนที่อยู่ละแวกนี้ มีลูกค้าเยอะเป็นพิเศษแม้จะติดดินค่อนข้างแล้วก็ตาม การนั่งร่วมโต๊ะหรือแบ่งปันที่นั่งกับลูกค้าคนอื่นก็กลายเป็นเรื่องปกติที่พบเจอ

แน่นอนว่าคนที่ไม่รู้จักกันย่อมต่างคนต่างนั่ง ต่างคนต่างกิน แม้จะนั่งโต๊ะเดียวกันก็ตาม ทว่าครั้งนี้เธอกลับรู้สึกคล้ายกำลังถูกจ้องซึ่งตรงหน้าเธอมีเพียงแค่ผนังปูนฉาบเปลือยกับผู้ชายที่ขอร่วมโต๊ะ และไม่มีทางที่ผนังปูนจะมีตาจ้องเธอได้ ดังนั้นก็เหลือเพียงอย่างเดียว...

ปาลิดาเงยหน้าขึ้นมองคนที่นั่งตรงข้ามโดยอัตโนมัติ

“บังเอิญอีกแล้วนะว่าไหม”

เธอหน้าตึงเมื่อเงยหน้าขึ้นมาเจอคู่กรณีเก่าที่กำลังส่งยิ้มมาให้ หากเธอไม่หิวจนได้บิวดคงจะลุกกลับคอนโดต่อนี้เสียให้รู้แล้วรู้รอด

ปาลิดากวาดสายตามองโต๊ะอื่นเผื่อจะมีที่ว่าง จะได้เปลี่ยนโต๊ะ
แต่โชคก็ไม่เข้าข้างเธอเลย

“เกลียดขึ้นหน้าผมนจนไม่อยาکنั่งร่วมโต๊ะกันเลยเธอ”

อิษตามเมื่อเห็นปฏิกิริยาแสดงความไม่ชอบใจชัดเจนของเธอ
เขาเองก็แปลกใจไม่น้อยที่ผู้หญิงที่เขาขอร่วมโต๊ะด้วยเป็นคู่กรณีเก่า
กว่าจะรู้จักตอนที่เห็นเธอยกมือตัดผมที่โบหนั้นละ ซึ่งทำให้เขานั่งค้าง
ไปเลย เพราะนี่เป็นครั้งที่สามที่เขาเจอเธอด้วยเหตุบังเอิญ

“ใช่” ปาลิดาตอบตามตรง

“ถนอมน้ำใจผมบ้างก็ได้” อิษเธยด้วยน้ำเสียงกึ่งขำกึ่งหมั่นไส้
ผู้หญิงอะไรไม่คิดอ้อมค้อมบ้างเลย

“ไม่จำเป็น” และเธอก็ยังซื้อตรงต่อความรู้สึกของตัวเองเช่นเดิม

“ผมก็ขอโทษแล้วไง ทำไมคุณยังโกรธแค้นผมอยู่อีกละ ที่
อาฆาตแค้นผมแบบนี้เพราะชาติหน้าอยากเกิดมาเจอผมอีกหรือเปล่า”
อิษสัพยอก ยิ่งเห็นใบหน้าสวยบึ้งตึงแล้วเขาก็ยิ่งอยากแกล้ง

“แค่ชาตินี้ก็เกินพอ”

“แต่เราบังเอิญเจอกันบ่อยนะว่าไหม” อิษชวนคุยอย่างเป็น
กันเอง แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายไม่ได้อยากเป็นกันเองกับเขาเสียเท่าไร
เพราะเจ้าหล่อนไม่หันหน้ามองกันเลย เอาแต่มองหามดหาแมลงตาม
ซอกอิฐอยู่นั่น “หรือคุณไม่คิดแบบนั้น”

“ฉันคิดแต่ว่ายังไม่หมดกรรม”

“แสดงว่าชาติที่แล้วเราคงเคยทำบุญร่วมชาติ ตักบาตรร่วมขัน
กันมาก่อน ชาตินี้ถึงได้มาพบนกันอีก” อิษแทบหลุดคำเมื่อคนที่
หามดหาแมลงเมื่อครู่หันขวับมาดลิ่งตาเขียวปัดใส่เขา แต่ก็ยังแกล้ง
ไม่เลิก “คุณคิดว่าชาติหน้าเราจะเจอกันไหม”

“คุณช่วยนั่งเงียบๆ ได้ไหมคะ ทำแบบไม่มีตัวตนเลยยิ่งดี”

“ข้าวได้แล้วจ้า”

เหมือนเจ๊โอะจะรู้จังหวะจึงได้นำข้าวสองจานมาวางตรงหน้า
คนทั้งสองได้อย่างถูกเวลา และเมื่ออาหารมาถึง ต่างคนก็ต่างสนใจ
จานข้าวตรงหน้าตัวเอง ไม่มีประโยคสนทนาใดๆ อีก

ปาลิดาลูกจากโต๊ะไปจ่ายเงิน จะบอกว่าเธอรีบกินรีบไปก็ไม่ผิด
นัก เมื่อได้รับเงินทอนก็ตรงกลับคอนโดตันที่ ยิงรู้ว่าคู่กรณีเก่าเดินตาม
หลังมาติดๆ ก็ยิ่งรีบสาวเท้าให้เร็วขึ้น

“เดี๋ยวก่อนสิคุณ”

ปาลิดาจำต้องหยุดอยู่กับที่เมื่อถูกดักทางไว้ ถ้าถูกเรียกเฉยๆ
มีหรือเธอจะหยุด “มีอะไรคะ”

อริชชะงักเพราะคำถาม เพราะเขาก็ถามตัวเองด้วยประโยค
เดียวกันเหมือนกัน

เขามีธุระอะไรถึงเรียกเธอไว้ แถมยังมาดักหน้าขวางทางเดินของ
ชาวบ้านชาวช่องเขาแบบนี้อีก

‘ทำอะไรของมึงไอ้เตอร!’

“ผมขอโทษ” อริชโพล่งออกไป

“คะ?”

“ขอโทษที่ทำให้คุณโกรธ”

ความจริงคือเขาก็ไม่รู้ตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงเลือกพูดคำว่า
‘ขอโทษ’ แต่เมื่อพูดไปแล้วก็ต้องเจอต่อไป

“ถ้าเรื่องวันนั้น คุณขอโทษฉันแล้วคะ”

“ไม่รู้สิ ผมยังรู้สึกผิดอยู่เลย”

โกหกทั้งเพ!

ความรู้สึกผ่องรู้สึกผิดอะไรไม่มี เขาเลิกรู้สึกผิดตั้งแต่วันนั้นแล้ว
แต่ที่ยังพูดเรื่องเดิมอยู่เพราะเขาอยากมีเรื่องคุยกับเธอหรืออก แต่เธอดู
ไม่ค่อยอยากเสวนากับเขาสักเท่าไร

ปาลิดาถอนหายใจออกมา บางทีการกระทำที่ไม่ดีของเธออาจ

ที่แสดงออกต่อเขาอาจจะทำให้เขาคิดว่าเธอยังโกรธอยู่ ซึ่งเธอเองก็มี
ส่วนรับผิดชอบ

“ฉันไม่ได้ตั้งใจอะไรแล้ว คุณสบายใจเถอะ” เมื่อชายหนุ่มพยัก-
หน้าเข้าใจ เธอจึงเอ่ยขอตัว แต่กลับถูกเรียกไว้อีกครั้ง

“คุณไม่คิดว่าระหว่างเรามันมีเรื่องบังเอิญเกิดขึ้นบ่อยเกินไป
หรือ”

“ไม่ค่ะ” เธอส่ายหน้า เพราะคิดว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้กับทุก
คน ยิ่งระหว่างเธอกับเขายังมีโอกาสเกิดขึ้นบ่อยอยู่แล้ว เนื่องจากอยู่
คอนโดเดียวกัน

“เราบังเอิญเจอกันมาสามครั้งติดแล้วนะ”

“ค่ะ ซึ่งมันอาจจะไม่มีครั้งที่สี่” เธอตอบอย่างมั่นใจ ไม่เข้าใจ
ว่าเขาต้องการจะสื่ออะไร และไม่คิดจะเข้าใจหรืออยากรู้อะไรด้วย “ฉัน
ขอตัวนะคะ”

ปาลิดาเดินเบี่ยงผ่านหน้าเขาไป คราวนี้ชายหนุ่มไม่ได้ยื้อเธอไว้
ทว่าเอ่ยไล่หลังไปให้ได้ยิน

“แต่ถ้าบังเอิญมีครั้งที่สี่...ผมจับคุณแน่!”

2

พรหมลิขิตหรือแค่บังเอิญ

ภายในออฟฟิศขนาดกะทัดรัดที่ถูกสร้างขึ้นเฉพาะกิจของบริษัทเลิศจีพีพีไฟศาลอยู่ในบรรยากาศเงียบสงัด มีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศมือสองที่ครางหนึ่งๆ ให้ได้ยินเป็นครั้งคราว พนักงานทุกคนต่างทำหน้าที่ของตัวเองอย่างคร่ำเคร่ง และไม่มีที่ท่าว่าจะมีใครลุกออกจากที่นั่งประจำตำแหน่ง แม้ตอนนี้จะล่วงเลยเวลาเลิกงานไปนานมากแล้วก็ตาม

“พวกมึงไม่คิดจะพูดอะไรกันเลยหรอ แม่เงียบอย่างกับป่าช้า” ก่อเกียรติเอ่ยขึ้นทำลายความเงียบ ทว่าวิศวกรเพื่อนร่วมงานที่มีอยู่ทั้งหมดสี่ชีวิตกลับเพียงส่ายศีรษะและก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ

“ทำงานเหนื่อยๆ แบบนี้ถือว่าเราควรจัดนะ หรือพวกมึงว่าไง”

และเหมือนว่าครั้งนี้จะได้ผล เพราะทุกคนหันมาสนใจเขาเป็นตาเดียว

“ผมรอคำนี้มานานแล้วเฮีย” พัฒน์เอ่ยขึ้นพร้อมไถ่เก้าอี้ไปนั่งข้างวิศวกรรุ่นพี่ เช่นเดียวกับเสกซ์ที่ซุกนิ้วโป้งเห็นดีเห็นงามกับคำพูดเพื่อน

“มึงว่าไงเตอร์”

“เฮียยังจะถาม อย่างไอ้เตอร์นี่ะหรอมันจะเซย์โน” พัฒน์ว่า

อย่างรู้ใจ ทำงานด้วยกันมาหลายปี มีหรือเขาจะไม่รู้จักอีกฝ่าย

“ทำเป็นรู้ดีนี่มึง”

“หรือมึงไม่เอา” อีกฝ่ายทำ

“ถ้าเฮียไม่ชวน กูนี้แหละจะเป็นคนเปิดเอง” อธิชเอ่ยด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“กูว่าแล้วไง”

“ไอ้ป้อ” อธิชเอ่ยเรียกมือขวา

“ครับพี่เตอร์”

“ไปจัดมาซิมึง” อธิชยื่นธนบัตรฉบับละหนึ่งพันบาทไปตรงหน้าปรุคูมิต แต่อีกฝ่ายกลับทำสีหน้างงวยเสียอย่างนั้น “มึงสงสัยอะไร”

“คือผมไม่เข้าใจว่าจัดมาของพี่เตอร์คืออะไร ระบายความคำว่าจัดมาให้หน่อยได้ไหมครับ”

เพียงชายหนุ่มผู้ตามไม่ทันเอ่ยจบประโยค ทุกคนในออฟฟิศก็ถอนหายใจออกมาเพราะความไร้เดียงสาของเด็กใหม่ ก่อนจะเรียกชื่ออีกฝ่ายอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ไอ้ป้อ...”

“มึงไม่ได้ถามเพราะอยากกวนตีนกูใช่ไหม” คนที่ถูกขอคำอธิบายเพิ่มเติมถามอย่างไม่แน่ใจ

“ผมจริงจังนะครับ”

“ไอ้เหี้ย- หน้าแม่งโคตรจริงจัง” พัฒน์แทบหลุดคำเมื่อเห็นความจริงจังบนหน้าเด็กใหม่

“มึงไปเทรนเด็กใหม่หน่อยซิเสกซ์ ดูทำไอ้เตอร์จะยังไม่สอนวิชา” ก่อเกียรติวานลูกน้อง

“มึงนี่น้ำ เกียรตินิยมไม่ได้ทำให้มึงทันสถานการณ์เลยจริงๆ”

เสกซ์ส่ายหน้าอย่างช้าชันปนเอ็นดู ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปหาปรุคูมิตและโอบบ่าพาเดินออกไปจากออฟฟิศ ตลอดทางเดินไปยัง

ซูเปอร์มาร์เกตก็พร้อมสรรพธรรมเนียมการผ่อนคลายเวลาเครียดกับการทำงาน ซึ่งประโยคที่ได้ยินจากปากเด็กใหม่ก็มีแต่คำว่า ‘มีแบบนี้ด้วยหรอครับ’ ตลอดทาง

...

บนโต๊ะตัวยาวสีขาวที่มีเอกสารและแบบแปลนของอาคารวางอยู่ ถูกแทนที่ด้วยเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และมิกเซอร์หลากหลายชนิด บรรยากาศที่เคยเงียบสงัดจนได้ยินแต่เสียงครางของเครื่องปรับอากาศเปลี่ยนมาเป็นคึกคักด้วยเรื่องเล่าไม่ซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นบทสนทนาหลักก็ยังเป็นเรื่องงาน

“เอาหน้อยใหม่ป้อ”

พัฒนฐูแก้วพลาสติกในมือที่มีเครื่องดื่มสีเหลืองอ่อนขึ้นตรงหน้า นักศึกษาจบใหม่

“ผมดื่มโค้กดีกว่าครับ” ปรวุฒิชูแก้วน้ำอัดลมในมือตัวเองขึ้น

“มึงไม่ต้องทำหน้าแปลกใจแบบนั้นหรอ” ผู้เป็นวิศวกรรุ่นใหญ่เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของพนักงานน้องใหม่ “การดื่มสังสรรค์มันก็ต้องมีบ้างเป็นครั้งคราวไป ทำงานเหนื่อยๆ ก็ต้องมีผ่อนคลายกันบ้างแล้วที่นั่งดื่มกันแบบนี้ก็ใช่ว่าจะเสียงาน เพราะพวกเราก็ยังคุยงานกันปกติ”

“ที่อื่นเป็นไงไม่รู้ล่ะ แต่ที่นี่...” พัฒนฐูที่ทำงานกับเลิศทรัพย์ไพศาลมาตั้งแต่เรียนจบขึ้นนิ้วลงพื้นแล้วเอ่ยต่ออย่างคนมีประสบการณ์ “...เป็นแบบนี้”

“หมายถึงทำงานหนักแบบนี้?” เสกซ์ถาม

“ใช่เค้าแบบนี้ต่างหากไว้ย โดยเฉพาะเฮียก่อ!”

สองหนุ่มเอ่ยท่ายประโยคอย่างพร้อมเพรียงและแท็กมือกันอย่างถูกอกถูกใจ

“เข้ากันดีเชียวนะพวกมึง” คนถูกรุมแหยกเขี้ยวไล่ แต่ปกติแล้ว

ไม่เพียงแค่สองหนุ่มที่หยอกล้อเขาอย่างไม่เกรงกลัว ต้องมีอิชิที่คอย
ร่วมวงแจมด้วยอีกหนึ่ง ทว่าวันนี้คนหลังกลับเจียบผิดปกติ ไม่แม้แต่
ได้ยินเสียงพูดหรือบ่นอะไร “มึงดูเจียบผิดปกตินะเตอร์ ภูใช้งานมึงหนัก
ไปหรือ”

ก่อเกียรติเอ่ยประโยคหลังอย่างไม่จริงจังนัก เพราะไม่ใช่แค่อิชิ
ที่งานหนัก แต่วิศวกรประจำไซต์งานนี้ทำงานหนักกันทุกคน แม้จะเป็น
โครงการไม่ใหญ่และใช้วิศวกรประจำไซต์เพียงห้าคน ไม่มีแม้แต่ไฟร์แมน
คุมงาน ถึงอย่างนั้นก็มีรายละเอียดยิบย่อยมากมายให้น่าปวดหัว
เช่นกัน

“เปล่าเฮีย” อิชิส่ายหน้าพร้อมยกแก้วในมือขึ้นดื่ม ก่อนจะถอน
หายใจออกมาเมื่อในหัวมีเรื่องให้คิดไม่ตก “มีอะไรให้คิดนิดหน่อยนะ”

“เรื่องงานหรือครับ” ประูถามด้วยความร้อร่น เพราะกลัว
ตนเองจะทำตามที่อิชิสั่งได้ไม่ดี

“เปล่า” อิชิส่ายหน้า ตบปากคนซี้ก่วงลอย่างให้กำลังใจ “มึง
ทำงานได้ดี แล้วภูก็ได้เครียดเรื่องงาน”

“มึงมีแฟน?” เป็นพัฒนาที่ถามและตั้งข้อสงสัย “จากประสบการณ์
ผู้เชี่ยวชาญอย่างภู มองปราดเดียวก็รู้ว่ามึงไม่ได้เครียดเรื่องงาน แต่
กำลังเครียดเรื่องผู้หญิง”

“พวกมึงเชื่อเรื่องพรหมลิขิตกันไหม” อิชิปรายตามองทุกคน
โดยไม่ปฏิเสธเพื่อนว่าตัวเองกำลังคิดเรื่องผู้หญิงอยู่จริงๆ

“พวกมึงที่ว่านี่...รวมถึงภูด้วยไหมวะ” ก่อเกียรติชี้เข้าที่หน้า
ตัวเอง

“เฮียด้วยนั่นแหละ”

“ถูรวมอยู่กับ ‘พวกมึง’ ของมึงด้วยสินะ”

“เฮียแม่งก็ซี้ใจน้อยวะ” เสกซ์ว่าซำๆ ก่อนจะหันไปสนใจเพื่อน
“สาวที่ไหนทำมึงเพื่อเรื่องพรหมลิขิต”

“กูก็ไม่ว่าเขาเป็นใคร”

“อ้าว!” ทุกคนที่รอฟังอุทานขึ้นพร้อมกันอย่างมีส่วนร่วม

“ไม่ว่าเขาเป็นใครก็จริง แต่บังเอิญเจอกันมาสามครั้งแล้ว” อธิษฐานว่ประกอบจำนวนครั้ง “เกมมีเรื่องน่าตลกคือดันอยู่คอนโดเดียวกันแล้วคิดดูนะ ในคอนโดมีคนอยู่เยอะจะตายห่า เคยเดินสวนกับใครเกินหนึ่งครั้งไหม”

ทุกคนส่ายหน้าอย่างพร้อมเพรียง

“หรืออาจจะเคยเดินสวนกันหลายครั้ง แต่จะจำได้ไหมล่ะ”

เป็นอีกครั้งที่ทุกคนส่ายหน้าอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ก็ใช่ไหมล่ะ”

“ใครจะไปจำหน้าคนที่เดินสวนกันได้ทุกคนวะ ขนาดยามหน้าคอนโดเจอแทบทุกวัน กูยังจำหน้าเขาไม่ได้เลย นับประสาอะไรกับเพื่อนบ้านที่ไม่เคยรู้จักกัน” เสกซ์ว่า

“เขาทำให้มันประทับใจขนาดนั้นเชียรว?” ก่อเกียรติถามบ้าง นี่เป็นครั้งแรกที่รู้ว่าได้อธิษเอยถึงผู้หญิงกับเพื่อนร่วมงาน ปกติในหัวชายหนุ่มมีแต่เรื่องงานเป็นหลัก นานๆ ที่จะมีเรื่องผู้หญิงมาเป็นหัวข้อสนทนา แต่ไม่เคยมีครั้งไหนดูตั้งใจเท่าครั้งนี้มาก่อน

อธิษณึกถึงสายตาที่พร้อมจะฆ่าคนได้ของหญิงสาวแปลกหน้าในวันที่เจอหน้ากันครั้งแรกที่ลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า ไหนจะคำต่อว่าต่างๆ นานาที่เขาแทบจับใจความไม่ได้

“ดูท่าจะประทับใจมาก ถึงกับพูดไม่ออกเชียรว”

“เจอหน้ากันครั้งแรกถูกตว่าจอตระได้ควายมาก คิดว่ามันน่าประทับใจไหมล่ะเฮีย”

“โคตรประทับใจเลยวะ” พัฒน์หัวเราะชอบอกชอบใจ ต่างจากเจ้าของเรื่องที่ทหน้าแดง

“ประทับใจกับผีนะสิ” อธิษว่า ก่อนจะเล่าต่อ “ครั้งที่สองก็

บังเอิญเจอกันหน้าลิฟต์ที่คอนโด แต่เจ้าหล่อนก็รีบกดปิดประตูหนีเหมือนกลัวจะไปปล้น ครั้งที่สามก็เจอที่ร้านข้าว นั่งกินข้าวโต๊ะเดียวกัน แต่ก็ทำเหมือนไม่รู้เป็นฝุ่นผงที่เอื้อมสองจุดห้า”

“สรุปแล้วปัญหาของมึงคืออะไร ฟังมาถึงตรงนี้กูก็ยังไม่ว่าใจ นอกจากความน้อยอกน้อยใจที่เขาไม่เห็นหัวมึง” พัฒน์กอดอกถาม น้ำเสียงจริงจัง

“หรือมึงคิดว่าสามครั้งที่เจอกันเป็นเพราะพรหมลิขิตที่สวรรค์สร้างเขาให้มาเจอกับมึง คู่สร้างคู่สมที่พระพรหมจัดให้” ก่อเกียรติเถิดา เพราะชายหนุ่มได้เกริ่นเรื่องพรหมลิขิตขึ้นมาก่อนหน้านี้

“ผมไม่เชื่อเรื่องพรหมลิขิต”

“แล้วมึงจะเกริ่นนำเพื่อ?” ก่อเกียรติมองค้อน

“เสียคิดว่าเรื่องที่ผมเล่าไปเป็นพรหมลิขิตหรือแค่เรื่องบังเอิญ”

“อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญหรือพรหมลิขิต อยู่ที่มึงจะเลือกให้มันเป็นเรื่องไหน”

อธิษฏ์ตามคำพูดของก่อเกียรติ การบังเอิญเจอใครเป็นเรื่องปกติทั่วไปที่ใครๆ ก็พานพบ แต่มันไม่ปกติสำหรับเขาเมื่อบังเอิญเจอผู้หญิงคนเดิมมาสามครั้งติด เขาไม่ใช่คนที่จำหน้าใครได้ขึ้นใจ จึงอดแปลกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองไม่ได้

แต่ก็นั่นละ เขาอาจจะจำเธอไม่ได้เลยหากการเจอกันครั้งแรกไม่มีความพิเศษ ‘จอตลอดได้ความยาก’ ประโยคนี้ทำให้เขาลืมเธอไม่ลง ซึ่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นบางทีก็อาจจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญเรื่องหนึ่ง

“เธอสวย?” พัฒน์ถามเมื่ออธิษฏ์คิดไม่ตกกับเรื่องนี้

“ก็น่ารักดี” คนถูกถามตอบตามตรง

“มึงจะจีบ?”

เพียงแค่นับคำถามของเพื่อน มุมปากหยักก็ปรากฏรอยยิ้มบางๆ ยามนี้ถึงเรื่องราวครั้งสุดท้ายที่เจอหญิงสาว

‘แต่ถ้าบังเอิญมีครั้งที่สี่ ผมจะจีบคุณ!’ เขาประกาศกว้างเสียงดังฟังชัดขนาดนั้นไม่มีทางที่เธอจะไม่ได้ยินแน่นอน ตอนนั้นยอมรับว่าพูดไปเพียงเพราะหมั่นไส้ที่เจ้าหล่อนมันออกมันใจเสียเหลือเกินว่าจะไม่มีความบังเอิญครั้งที่สี่เกิดขึ้น ทว่าตอนนี้เขากลับไม่คิดแบบนั้น

“ถ้าเจอเขาครั้งที่สี่ กูจีบแน่”

จีบจริงๆ ไม่ใช่แค่พูดเล่น

“ก็แค่นี้ย ประเด็นของมึงอยู่แค่ตรงนี้นี่ย” พัฒน์วาระคนหมั่นไส้ ทั้งที่ก็มีคำตอบอยู่ในใจตัวเองแล้วแท้ๆ ยังจะทำเป็นถามความคิดเห็น

“เออ! จะมานั่งถามหาพรหมลิขิตหรือพรหมลิขิตเพื่อ?” เสกข์สนับสนุนคำพูดเพื่อน

‘อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญหรือพรหมลิขิต อยู่ที่มึงจะเลือกให้มันเป็นเรื่องไหน’

ตอนนี้เขาเลือกให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของความบังเอิญ แต่หลังจากนี้เป็นต้นไปเขาจะเป็นคนลิขิตเรื่องทุกอย่างด้วยตัวเอง

เขาไม่เชื่อใน ‘พรหมลิขิต’ แต่เชื่อใน ‘ผมลิขิต’

‘ผม’ ที่ชื่อ ‘อริช เลิศทรัพย์ไพศาล’ คนนี้นี่ละ

3

สวรรค์เล่นตลกหรือนรกแกล้ง

ภายในออฟฟิศขนาดกะทัดรัดบนชั้นห้าของห้างสรรพสินค้าใจกลางเมือง ชายหนุ่มร่างสูงกำลังนั่งเคาะนิ้วกับโต๊ะทำงานด้วยสีหน้าเคร่งเครียด หาใช้เรื่องงานไม่

“สวรรค์ลงโทษกูอยู่หรือเปล่าวะ” อริชเอ่ยกับตัวเองเสียงเศร้าเมื่อนึกถึงใบหน้าหวานที่เขาไม่เห็นมาร่วมเดือน ซึ่งเป็นเวลาที่ยานแสนนานในความรู้สึกของคนที่เขาจะพบหญิงสาวอีกครั้ง แต่เหมือนยิ่งรอความสมหวังก็เหมือนยิ่งห่างไกล ใครจะคิดว่าความบังเอิญที่เจอเพื่อนบ้านสาวมาสามวันติดจะเป็นสามวันติดจริงๆ เพราะไม่มีวันที่สี่เกิดขึ้น

หากไม่ใช่สวรรค์เล่นตลก เขาก็คิดว่านรกคงกำลังแกล้งอยู่ นึกแล้วก็แอบเคืองผู้อยู่เบื้องบนไม่ได้ ก่อนหน้านี้ละมอบความบังเอิญติดๆ กันให้เขา เหตุการณ์แบบนั้นประหนึ่งถูกลิขิตว่าให้เขาต้องจีบเธอแหงๆ พอเขาตั้งมั่นจะจีบเธอเข้าจริงๆ กลับกลั่นแกล้งเขาเสียอย่างนั้น

ไม่ว่าจะดักเธอหน้าคอนโดก็แล้ว ไปร้านเจี๊วซึ่งเป็นร้านประจำของคนในคอนโดก็แล้ว กลับไม่มีวีแววแม้แต่เงาของสาวเจ้า หรือบางทีตอนนี้เธออาจจะกลัวถูกจีบจนย้ายบ้านหนีไปแล้วก็ได้

เป็นจริงอย่างที่เธอพูดไว้ไม่มีผิด

‘มันอาจจะไม่มีครั้งที่สี่’

“ตอนรู้สึกเฉยๆ ก็บังเอิญบังเอิญ พอตตอนอยากเจอทำไมทำไม ไม่เจอเลยสักครั้ง” อริชยังคงบ่นพิมพ์คำคนเดียวเพราะโชคชะตาที่เล่นตลก

“พีเตอร์หาอะไร ให้ผมช่วยหาไหม”

อริชเบนสายตาไปมองมือขวาที่เลื่อนเก้าอี้นั่งข้างๆ เมื่อเห็น แววดาแสดงความจริงใจของคำพูด เขาก็ด่ามันไม่ลง

“มึงช่วยกูไม่ได้หรอกป่อ”

อย่าว่าแต่ตามหาเลย แม้แต่ชื่อเธอ เขาเองก็ยังไม่รู้จัก

“ใครจะรู้ ผมอาจจะช่วยได้ก็ได้นะ”

“ก่อนที่จะมึงจะช่วยใคร ช่วยรายงานความคืบหน้าของงานที่กู มอบหมายให้ไปทำมาหน่อย”

ภายในหนึ่งเดือนมานี้งานในไซต์คืบหน้าไปได้ระดับหนึ่ง หลัง ผู้รับเหมารื้อวัสดุที่ไม่ใช้แล้วเสร็จก็เริ่มดำเนินการก่อสร้างปรับปรุง ควบคู่ไปพร้อมกัน เพื่อช่วยร่นระยะเวลาลง

แต่งงานทุกอย่างย่อมมีอุปสรรค อย่างเช่นโครงการนี้ เมื่อเป็น งานรีโนเวตห้างสรรพสินค้า ร้านค้าที่อยู่ใกล้เขตการทำงานย่อมได้รับ ผลกระทบ และหนึ่งในนั้นที่หนีไม่พ้นคือเรื่องฝุ่น

“เรื่องฝุ่น ช่างใช้เครื่องดูดฝุ่นจ่อเวลาเจาะผนังกรีดผนังอย่าง ที่พีเตอร์บอกแล้วก็ลดลงไปมากอยู่ พ่อค้าแม่ค้าก็ไม่มีพอใจบ้าง แต่ก็ ต้องทำใจเพราะงานเรามาหนักเหลือเรื่องฝุ่นไม่ได้”

แม้พนักงานทำความสะอาดของห้างสรรพสินค้าจะดูแลทำความสะอาดพื้นที่ถี่ขึ้นกว่าปกติ แต่ถึงอย่างนั้นเรื่องฝุ่นก็ยากที่จะแก้ไขให้หมดไปในเมื่อยังมีการก่อสร้างปรับปรุงอยู่

“ไปบอกผู้รับเหมาด้วย ถ้าเดินท่อเสร็จแล้วจะเรียกคอนกรีต มาตรวจ เตรียมส่งงานด้วย”

“ครับ”

“แล้วคุณปาลิดาอะไรนั้นจะลงมาด้วยไหม”

“มาอีกทีอาทิตย์หน้าครับ”

สถาปนิกสาวที่มีนามว่า ‘ปาลิดา’ นั้นเป็นที่โจษจันของเหล่าวิศวกรในไซต์นี้ เพราะหญิงสาวเป๊ะไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง แปลนแบบเขียนมาอย่างไร เธอจะเอาตามนั้นอย่างไม่มีผิดเพี้ยน งานบางอย่างที่ไม่คืบหน้าไปไหน ส่วนหนึ่งก็เพราะความเป๊ะของสาวเจ้านี่ละ

แต่จะอย่างไรได้ในเมื่อเธอเป็นตัวแทนของโอนเนอร์ เขาย่อมต้องทำทุกอย่างให้ตรงตามความต้องการของเธอที่สุด ดังคติพจน์ของบริษัทที่ว่าไว้ ‘ตอบสนองความต้องการของลูกค้า ใส่ใจรายละเอียด เพื่องานที่มีประสิทธิภาพ’

วิศวกรในไซต์ทุกคนเคยเจอฤทธิ์เดชเธอมาแล้ว มีเขาเพียงคนเดียวที่ดูจะคลาดกับเธอไปเสียทุกครั้ง อยากเห็นหน้าคนที่ทุกคนต่างเอ่ยถึงว่า ‘สวยมากแล้วก็เป๊ะมาก’ การประชุมโพรเกรสในแต่ละสัปดาห์จึงเป็นโอกาสที่เขาจะได้เจอเธอ แต่พอเขาเข้าประชุม ปาลิดากลับไม่ได้เข้าร่วมด้วยเสียอย่างนั้น แต่พอสัปดาห์ไหนมีเธอเข้าร่วมประชุม สัปดาห์นั้นเขาเป็นอันติดงานอย่างอื่น จนเขาหมดความอยากที่จะเจอเธอไปแล้ว

ช่วงนี้ไม่ว่าเขาจะอยากเจอใคร เป็นอันไม่ได้เจอไปทุกคนนั่นละ หนึ่งเดือนแล้ว เริ่มชินแล้วละ

ฮัดชีว! ฮัดชีว! ฮัดชีว!

ปาลิดายกมือขึ้นถูจมูกเมื่ออยู่ๆ ก็จามขึ้นมาสามครั้งติดอย่างไม่มีปี่ขลุ่ย จะว่าไต่ะทำงานเธอมีฝุ่นก็น่าจะใช่เพราะแม่บ้านที่นี่ทำความสะอาดไต่ะเธอทุกวัน หรือหากเธอจะเป็นหวัดก็น่าจะเป็นไปได้เมื่อร่างกายปกติดีทุกอย่าง

“ปา!”

เสียงเรียกที่ดังขึ้นมาแต่ไกลทำให้เจ้าของชื่อที่กำลังคิดหาสาเหตุของการจามเงยหน้ามองทางต้นเสียง เห็นภาวิณีกำลังโบกไม้โบกมือเรียกจึงเหลือบไปมองนาฬิกาบนฝาผนัง ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงตรงแบบไม่ขาดไม่เกิน เพื่อนเธอช่างเป็นคนที่ตรงเวลาอย่างสม่ำเสมอเสียจริงๆ

“แป็บนึง” หญิงสาวตะโกนตอบกลับไป ปิดทั้งความสงสัยก่อนหน้า สะบัดมือแก้มือเล็กน้อยก่อนลุกขึ้นเก็บของเพื่อออกไปข้างนอกเมื่อได้เวลาพักเที่ยง

จังหวะที่กำลังจะเดินไปสมทบกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นเสียก่อน เมื่อเห็นว่าเป็นใครที่โทร. เข้ามาจึงหันไปบอกภาวิณี

“แกออกไปก่อนเลย ฉันขอคุยโทรศัพท์ก่อน เดี่ยวจะตามไปที่หลัง”

“เดี๋ยวฉันไลน์บอกว่าร้านไหนนะ” ภาวิณีไม่เข้าชี้เมื่อเห็นว่าเพื่อนมีสายเข้า

“โอเค” ปาลิดาซุ๊นัวเป็นสัญลักษณ์ตกลงและส่งยิ้มให้ เมื่อคล้อยหลังเพื่อน ใบหน้าหวานที่มีรอยยิ้มแต่งแต้มก็เปลี่ยนเป็นเรียบนิ่ง ก่อนจะรับสายที่โทร. เข้ามาเป็นครั้งที่สอง “คะพี่ปิ่น”

ปาลิดารอเสียงเรียบนิ่งเช่นเดียวกับสีหน้าลงไป

“พูดกับพี่กับเชื่อทำเสียงดีๆ หน่อยไม่ได้รีไร” ปิ่นมนัสเอ่ยด้วยความไม่พอใจนักเมื่อเสียงของน้องสาวคนเล็กที่ลอดผ่านสายมาช่างเย็นชาจนน่าโมโห

“พี่ปิ่นมีอะไรหรือเปล่าคะ” ปาลิดาพยายามจะไม่ใส่ใจ เพราะรู้ว่าพี่สาวคนโตเป็นอย่างไร

“ถ้าคุณพ่อไม่ให้ฉันโทร. หาแก ฉันก็ไม่อยากจะรบกวนเวลาอันมีค่าของแกหรอกยายปา”

เสียงที่เต็มไปด้วยคำพูดประชดประชันเป็นสิ่งที่ปาลิดาได้ยินเป็นประจำ หรือทุกครั้ง πουคุยกับพี่สาวเลยก็ว่าได้ เธอได้แต่ปล่อยผ่านไปอย่างไม่ใส่ใจ โดยใช้ความเงียบในการตอบโต้ ซึ่งมักได้ผลดีทุกครั้ง

“วันอาทิตย์เย็นคุณพ่อนัดลูกทุกคนกินข้าวที่บ้าน” ปิ่นมณัสเอ่ย
ธุระของตัวเองที่ถูกให้อ่านจากบิดามารดาอีกทีทันที

“ปาดิด...”

“และห้ามแกปฏิเสธนัดด้วย”

ปาลิดาจำต้องเก็บคำพูดที่จะปฏิเสธไว้เมื่อปิ่นมณัสเอ่ยดักทาง
อย่างรู้ทัน

“คุณพ่อให้ชวนนายเจตน์ไปด้วย”

“เจตน์เขาไม่ว่างหรอกค่ะ ช่วงนี้นางเขายุ่ง” เธอรีบปฏิเสธแทน
อดีตคนรัก เพราะยังไม่ได้บอกเรื่องเธอกับเจตน์ให้ใครได้รับรู้ แม้แต่
กลุ่มเพื่อนก็ยังไม่ได้ออกใคร

“แกก็บอกคุณพ่อเองแล้วกัน หน้าที่ฉันมีแค่นี้”

ไม่จำเป็นต้องกล่าวลาหรือถามสารทุกข์สุกดิบให้เสียเวลา
ปิ่นมณัสก็ตัดสายทิ้งอย่างไม่คิดถึงมารยาท ไม่ใช่เพราะทั้งคู่เป็นพี่น้อง
พ่อเดียวกันจึงไม่ต้องมีอารมณ์บท ทว่านี่เป็นสิ่งที่อีกฝ่ายทำเป็นประจำ
เป็นเรื่องปกติที่ปาลิดาพบเจอมาตลอด แต่นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญที่หญิง
สาวต้องคิดมาก เพราะสิ่งที่เธอต้องคิดคือจะบอกผู้เป็นพ่ออย่างไร
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ทานคาตหวังนั้น

ปาลิดาทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้อย่างคิดไม่ตก

“จะบอกพ่อยังไงดีเนี่ย”

หากแฟนที่เธอเพิ่งเลิกราไม่ใช่คนที่บิดาชื่นชอบและหวังให้มา
เป็นลูกเขยในอนาคต เธอคงไม่คิดมากเช่นนี้

เจ้าสัวธนาคม เจ้าของบริษัท ไทย ธนาคม ฟู้ดส์ บริษัทนำเข้า

และส่งออกผลไม้สดและผลิตภัณฑ์ไม้แห้งแปรรูปรายใหญ่ของประเทศ
ที่ชื่นชอบแฟนหนุ่มของบุตรสาวคนเล็ก และคาดหวังในความสัมพันธ์นี้
เป็นอย่างมากว่าทุกอย่างจะดำเนินไปจนถึงการแต่งงาน

ผู้สูงวัยชื่นชอบความทะเยอทะยาน ความจริงจัง และมุ่งมั่นเพื่อ
ความก้าวหน้าในหน้าที่การงานของเจตน์ และคงจะดีแน่หากได้คน
แบบนี้เข้ามาช่วยงานในบริษัท

ทุกครั้งที่เจ้าสัวธนาคมเห็นเจตน์มักนึกถึงตนเองเมื่อคราวยังเด็ก
ที่อพยพตามบิดามารดามาจากเมืองจีนแผ่นดินใหญ่ เข้ามารับจ้าง
ทำงานในสวนผลไม้แห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี ก่อนในเวลาต่อมาจะ
เริ่มทำการค้า และเป็นเจ้าของกิจการในที่สุด ซึ่งทุกอย่างก้าวล่วงมา
จากความทะเยอทะยานหาความสำเร็จและความมุ่งมั่นในสิ่งที่ทำ
จึงไม่น่าแปลกใจที่ท่านจะปลื้มคนรักของลูกสาวคนนี้มาก

ครี๊ด! ครี๊ด!

เสียงสั่นเตือนของสมาร์ทโฟนที่ถืออยู่ทำให้ปาลิดากลับมาสู่
ปัจจุบัน และคนที่โทร. เข้ามาก็คือภาวิณี หญิงสาวคงเห็นว่าเธอเงิบ
ไปนานจึงโทร. มาตาม

“ฉันกำลังออกไปแล้ว” ปาลิดากรอกเสียงลงไปพร้อมกับหยิบ
กระเป๋าสตางค์ใบเล็กออกจากห้องทำงานไป โดยที่ใบหน้าหวานยังคง
เครียดขมจากรื่องที่เพิ่งคุยกับพี่สาวไปก่อนหน้านี้

หากเธออยากเป็นลูกที่พ่อยังให้ความสนใจอยู่ เรื่องที่เพิ่งเลิกรากับ
เจตน์คงต้องเก็บไว้กับตัวก่อน อย่างน้อยก็ทำให้ผู้เป็นพ่อยังอยาก
พบเธออยู่

การเกิดเป็นลูกของบ้าน ‘บูรณะพิภพ’ ว่าอยู่ยากแล้ว แต่การ
จะเป็นลูกที่อยู่ในสายตาของพ่อนั้น...ยากยิ่งกว่า

และเธอก็ยังอยากเป็นลูกที่พ่อมองเห็นอยู่

4

‘ผม’ ลิขิต

‘พื้นที่ตรงนี้ฉันต้องการโซว์ คุณไปหาแนวทางเดินท่อน
แนวอื่นให้ด้วยค่ะ’

ประโยคข้างต้นเป็นประโยคที่อิซได้ยินจากปรุคมิมาสามวัน
เต็ม ซึ่งเป็นคำพูดของสถาปนิกสาวที่มีนามว่าปาลิดาคนเดิม สืบเนื่อง
มาจากการต้องการโซว์ความสวยงามของงานตกแต่งฝ้าเพดานในพื้นที่ตรง
โซนทางเดิน จึงไม่ยอมให้มีท่องานระบบเดินผ่าน

แต่ตามแบบแปลนแล้วแนวท่อต้องเดินผ่านพื้นที่นั้น จากที่
ต้องการจะโซว์ความสวยงามของงานตกแต่ง กลายเป็นท่อแอร์สี่ท่อน
แย่งขึ้นไปเสียอย่างนั้น คนที่ดูแลเรื่องความสวยงามจึงสั่งแก้งาน
ทันควัน

“มีงบอกเขาไปรียังว่าเราทำตามแบบแล้ว” อิซเริ่มโมโหเมื่อ
นึกถึงคนเรื่องมาก เป๊ะแบบนี้ก็ทำให้ตามแบบ ทั้งที่ความเป็นจริงงาน
แทบทุกงานจะทำตามแบบแบบร้อยเปอร์เซ็นต์นั้นเป็นไปได้ยาก แต่
พอทำตามแบบก็สั่งแก้เสียอย่างนั้น

“บอกแล้วครับ แต่เธอก็ยังยืนยันที่จะแก้ เพราะงานท่อเด่นกว่า
งานตกแต่ง ดูแล้วไม่สวย”

“ไม่ได้บอกไปเหรอว่าคนเขามาเดินซื้อของ ไม่ได้มาเดินดูฝ้า”

“ผมไม่กล้าพูด”

“ไปบอกเขาว่าเราแก้ให้ไม่ได้ เพราะว่ามัน แก้-ไม่-ได้” อธิษเน้น
ชัดในประโยคท้าย

“แต่ว่า...” ปรวุฒิว่าเสียงอ่อย เพราะเขาบอกหญิงสาวตามที่
เจ้านายหนุ่มว่าทุกคำพูด แต่สุดท้ายผลลัพธ์ก็ยังเหมือนเดิม คือปาลิดา
ยังยืนยันที่จะให้แก้งาน

“ไปบอก” อธิษย้ำ

“ครับ” ปรวุฒิตอบรับอย่างหนักใจ แต่ก็เดินตรงกลับไปทีโต๊ะ
พร้อมต่อสายหาสถาปนิกสาวประจำโครงการทันที

...

“พื้นที่ตรงนั้นฉันต้องการใช้โรงงานตากแห้งคะ ไม่ใช่ใช้รพาท่องาน
ระบบ”

“คุณปาลิดาเขาบอกมาแบบนี้” ปรวุฒิรายงานลูกพี่หนุ่มหลัง
จากโทร. คุยกับปาลิดา ซึ่งคำตอบไม่ได้แตกต่างจากเดิมเสียเท่าไร
แน่นอนว่าคำตอบของอธิษก็ได้แตกต่างจากครั้งก่อนเช่นเดียวกัน

“เอาแต่ความสวยงามอย่างเดียวมันได้ที่ไหน”

“แต่ความสวยงามของห้างมีผลกับความรู้สึกของลูกค้าที่มา
ใช้บริการ เธอว่าอย่างนี้” ปรวุฒิส่งต่อคำพูดของหญิงสาว

“มึงเอาเบอร์คุณปาลิดาอะไรนั่นมาดิ เดี่ยวกูคุยเอง”

“ครับๆ”

ปรวุฒิเผยยิ้มออกมาครั้งแรกในรอบสามวัน รีบไปหยิบนามบัตร
ของสถาปนิกสาวมาให้ผู้เป็นนายพร้อมกับคิดในใจ ‘รอดแล้วโว้ย!’

อธิษหยิบนามบัตรของหญิงสาวผู้เรื่องมากจากปรวุฒิมาดู

“ปาลิดา บุรณะพิภพ” ชายหนุ่มอ่านชื่อนามสกุลที่ปรากฏบน
กระดาษแผ่นเล็กขนาดเท่าคุณห้าจุดห้าเซนติเมตร “เขาไม่มีชื่อที่สั้น
กว่านี้หรอก”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันพี่เตอร์ อาจจะมีชื่อลิดามั้ง” ประมุขคาคเดา
“ลิดานี้คือสั้นแล้ว?”

อริชเลิกสนใจชื่อเสียงเรียงนามของเจ้าหล่อน แล้วหยิบสมาร์ต-
โฟนขึ้นมากดหมายเลขสิบหลักที่ปรากฏบนนามบัตร รอสายอยู่ไม่นาน
ก็ได้ยินปลายสายตอบกลับมาด้วยเสียงหวานใส

“สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีครับคุณปาลิดา” อริชเอ่ยทักทายอย่างไม่รีรอ และไม่ลืม
แนะนำตัวกับเธอ “ผมอริช จากบริษัทเลิศทรัพย์ฯ เป็นวิศวกรที่ดูงาน
ระบบของโครงการปรับปรุงขอมอล”

“ค่ะ” เพียงแค่เขาแนะนำตัว เธอก็รู้แล้วว่าชายหนุ่มโทร. มา
ด้วยเรื่องใด คงหนีไม่พ้นที่เธอขอประมุขให้ทำงาน

“คุณคงรู้ว่าผมโทร. หาทำไม”

“ค่ะ”

“คุณสะดวกไหม มาเจอกันที่หน้างานหน่อย” อริชเข้าประเด็น
ทันที หากไม่มีข้อสรุปเรื่องนี้ งานคงย่ำอยู่กับที่ไม่ไปไหน

“ได้ค่ะ”

“นัดเวลามาได้เลย ผมสะดวกทุกวัน”

“ตอนนี้คุณอริชอยู่ที่ไซต์หรือเปล่าค่ะ”

“ครับ”

“อีกสิบห้านาทีเจอกันที่หน้างานค่ะ”

“ครับ” อริชดึงสมาร์ตโฟนออกจากหูพร้อมกับจ้องหน้าจอที่ถูก
ตัดสายไปแล้วด้วยความงงงวย “นัดปั๊บ รับนัดปั๊บ แถมจะมาเจอ
ภายในสิบห้านาที รวดเร็วไปไหมวะ”

“บริษัทคุณปาลิดาอยู่บนตึกนี้” ประมุขบอก เนื่องจากบริษัทที่
ปาลิดาทำงานอยู่เป็นบริษัทในเครือของเจริญพัฒนา เจ้าของห้างสรรพ-
สินค้าหรือโอเนอรัของโครงการ โดยตั้งแต่ขั้นแปดเป็นต้นไปของตึก

แห่งนี้เป็นส่วนงานของบริษัทในเครือทั้งสิ้น จึงไม่เป็นปัญหาหากเธอจะลงมาที่หน้างานภายในสิบห้า นาที ดีไม่ดีใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีด้วยซ้ำ

อิชิซึกะหน้าเข้าใจ ก่อนจะถูกขึ้นยืน “อยากรู้ว่าจะสวยสมคำเล่าลือหรือเปล่า แต่ความเรื่องมากนั้นถูกเชือด”

“ไปทำงานนะเว้ย ไม่ใช่ไปจีบเขา” พัฒน์เอ่ยแซวขึ้น

“ถูกใจจีบไม่ลงวะ” อิชิซึกะตอบด้วยความมั่นใจ

“คุณเขาสวยนะเว้ย ทำใจจีบไม่ลงแน่เหอ” พัฒน์ยังแซวไม่เลิก

“กว่าช่วงนี้ไอ้เตอร์มันไม่มีดวงได้จีบสาวหรอก ดูอย่างสาวที่มันประกาศจะจีบสิ เขายังไม่มาให้มันจีบเลย”

อิชิซึกะเขี้ยวใส่เสกซ์ที่เอ่ยแทงใจดำ อาจจะเป็นจริงที่ว่าในช่วงนี้เขาไม่มีดวงเรื่องจีบสาว แต่ถึงมี เขาก็ขอข้ามปาลิดาไปคนหนึ่งแล้วกัน

“ถึงกับพูดไม่ออก”

สองคู่หูหัวเราะด้วยความขบขันเมื่อเห็นเพื่อนเถียงไม่ออก

“ทำงานของพวกเขาไป เดียวก็ไล่ออกซะเหอ” อิชิซึกะบอกก็เดินออกจากออฟฟิศไปที่หน้างาน เดินได้เพียงไม่กี่ก้าว เจ้าของหมายเลขสิบหลักที่เขาไม่ได้บันทึกไว้ก็โทร. เข้ามา ทว่าเขาก็รู้ว่าหมายเลขนี้เป็นเบอร์โทร. ของใคร

“ครับ” อิชิซึกะรับสาย

“ฉันถึงแล้วค่ะ”

“ครับ ผมกำลังไป” อิชิซึกะสายพร้อมกับเร่งฝีเท้าเมื่อคนที่นัดหมายเดินทางมาถึงแล้ว แล้วก็เกิดเอะใจขึ้นมาฉับพลัน “เสียงคุ้นจังวะ เคยได้ยินที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า”

อิชิซึกะตัดความคิดนั้นทิ้ง แล้วตรงดิ่งไปที่หน้างาน โดยมีหญิงสาวท่าทางทะมัดทะแมงที่มักจะยืนอยู่บนรองเท้าส้นสูงสามนิ้วยืนคอยทำอยู่แล้ว

เขาไม่แปลกใจเลยว่าเหตุใดทุกคนถึงลงความเห็นว่างสาปนิกรสาวผู้เลื่องชื่อนั้นสวยบาดใจ เพราะเพียงแค่เขาเห็นเธอจากด้านหลังก็พินิจแล้วว่าผู้หญิงคนนี้สวย เลื้อยเซ็ดแขนยาวสีขาวพอดีตัวกับกระโปรงทรงสอบสีดำทำให้เธอดูดีไร้ที่ติ

อิริชเลิกสำรวจร่างบางแล้วเดินเข้าไปหาเธอ

“ขอโทษที่ให้รอนะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยขอโทษนำทัพไปก่อน แม้ตอนนี้จะยังไม่ถึงสิบห้านาทีที่เธอบอก แต่ด้วยมารยาท เขาต้องเอ่ยออกไปเพราะเป็นฝ่ายมาทีหลัง

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันมาก่อน...เวลา” ปาลิดาพลันชะงักคำพูดกลางอากาศเมื่อหันมาเจอวิศวกรที่ชื่อว่า ‘อิริช’ ซึ่งเป็นคนที้นัดออกมาคุยเรื่องงาน

โชคชะตากำลังเล่นตลกกับเธออย่างไม่ต้องสงสัย เพราะอิริชคือผู้ชายคนเดียวกับคนที่ประกาศจะจีบเธอหากบังเอิญเจอกันครั้งที่สี่ “ในที่สุดครั้งที่สี่ของเราก็เกิดขึ้น” อิริชเอ่ยด้วยน้ำเสียงชอบใจ ดวงตามเปล่งประกายเจิดจ้าอย่างผู้ชนะ

ใครจะคิดว่าผู้หญิงที่เขารอจะเจอเป็นครั้งที่สี่นั้นอยู่ใกล้ตัวแค่นี้ อี๋มมือ เขามีโอกาสจะเจอเธออยู่หลายครั้ง แต่เป็นอันต้องพลาดกันเสียทุกทีไป

หากเขารู้สักนิดว่าเพื่อนบ้านสาวที่เขาตั้งตารอเจอเป็นคนเดียวกับสาปนิกรสาวผู้เลื่องชื่อ เขาคงเสนอหน้าไปให้เธอเห็นในทุกๆ วัน แม้จะไม่ใช่เรื่องงาน แต่ก็ถือว่าไม่เป็นไร เพราะตอนนั้นเขาคงอยู่ในช่วงที่สรวด์คึกคักแก๊ง ทว่าตอนนี้โอกาสเป็นของเขาแล้ว เขาจะรอช้าอยู่ไย

“พร้อมจะให้ผมจีบหรือยัง”

“คุณอิริชจากเลิศทรัพย์ฯ ใช่ไหมคะ” ปาลิดาถามอีกเรื่อง เชิดหน้าขึ้น แสร้งไม่ได้ยินที่เขาพูดกับเธอ แล้วแนะนำตัวออกไป “ฉัน

ปาลิดาคะ”

‘เอจี้จริงดิ’

อริชคิดในใจ เมื่อเห็นสีหน้าเรียบนิ่งของคนที่มาที่เขามองเหมือนคนไม่รู้จักกันก็รู้ว่าเธอเอจี้จริง

ไม่เป็นไร ตอนนี้อยู่ในเวลางาน เขาจะไม่เอาเรื่องส่วนตัวเข้ามาปะปน แต่พ้นเวลางานเมื่อไร เธอเจอเขาแน่!

“ผมอริชครับ” อริชยื่นมือไปตรงหน้าเธอ ทว่าสาวเจ้ากลับแสสร้งทำเป็นมองไม่เห็น แล้วชวนคุยเข้าเรื่องงานแทน “หน้าแตกไหมล่ะเตอร์”
“เรื่องทอแอร์...”

“ครับ” อริชตอบรับและลดมือลงเนียนๆ เขาจะคิดเสียว่าเธอมองไม่เห็นจริงๆ ก็แล้วกัน “คุณจะทำยังไง ว่ามา!”

“พื้นที่ทางเดินตรงนี้นั้นต้องการใช้ความสวยงามของงานตกแต่งผ้า อยากให้คุณหาแนวทางเดินทอแนวอื่นให้ด้วยค่ะ” ปาลิดาเอ่ยพร้อมกับชี้ไปที่ทอสีเข้มซึ่งตัดผ่านตรงผ้าเพดานพอดี

“ผมทำตามแบบแล้ว” อริชเอ่ยด้วยความอ่อนใจ ทั้งยังได้ยื่นประโยคเมื่อครู่ของหญิงสาวจากปริญญามาถามวันเต็มแล้ว

“ฉันก็กำลังขอแก้จากแบบ”

เธอรู้ว่าการแก้ไขงานใหม่นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายหรือเรื่องที่ใครอยากทำ แต่เธอก็มองข้ามเรื่องนี้ไปไม่ได้เหมือนกัน เพราะเธออยากให้งานทุกงานออกมามีดีที่สุด

“มันทำไม่ได้” อริชว่าน้ำเสียงจริงจัง

“คุณเดินทออ้อมไปทางอื่นได้ไหม” เธอเสนอ

“เดินอ้อมไม่ได้ เพราะมันไม่มีที่ไปแล้ว ทอขนาดตั้งสี่นิ้วมันหลบไม่พ้นหรอก ยังไงก็เห็นอยู่ดี”

“ถ้าลดขนาดทอลง” เธอต่อรอง

“ลดไม่ได้ มันผิดหลักดีไซน์ เพราะคำนวณมาแล้วว่าต้องใช้ทอ

ขนาดนี้” สิ่งที่เราขอมา เราไม่สามารถทำให้ได้จริงๆ เราไม่มีปัญหา
หากทางผู้ออกแบบต้องการขอแก้ไขงาน แต่นั่นต้องอยู่ในหลักที่วิศวกร
อย่างเราทำได้ “ถ้าคุณอยากให้เดินท่ออ้อมไปทางอื่น ผมทำได้
แต่ต้องเอาฝ้าลงต่ำมาอีกหน่อยให้ท่อสามารถเดินผ่านได้”

“เอาฝ้าลงต่ำกว่านี้ไม่ได้ค่ะ มันมีผลทางด้านความรู้สึกของ
ลูกค้าและเรื่องความสวยงาม”

“จะเอาฝ้าสวยหรือจะเอาแอร์เย็น ฝ้าสวย แต่แอร์ไม่เย็น ผมก็
ไม่ว่านะ” อธิษว่าถึงประชิด แม้เป็นประโยคที่ไม่ควรออกจากปาก
วิศวกรเหมือนเขายอมให้แอร์ไม่เย็นได้ก็เถอะ

“ถ้าฝ้าสวย คนก็อยากมาเดินรีเพล่า” ปาลิดาเริ่มโมโหขึ้นบ้าง
เมื่ออีกฝ่ายรวนไต่

“จ้ะก็แซมฝ้าข้างท่อเอา”

ปาลิดาส่ายหัว “มันมีผลเรื่องความสวยงามอยู่ดี”

“จ้ะก็ไม่ต้องทำฝ้า” อธิษเอ่ยอย่างคนหมดความอดทน อย่างนั้น
ก็ไม่เอา อย่างนี้ก็ไม่สวย “อินดัสเทรียลสไตล์ โชว์โครงสร้างอาคารและ
งานระบบไปเลย”

“มันไม่ใช่แบบที่ฉันต้องการจะโชว์”

“ถ้าคุณจะให้เอาฝ้าไว้แบบเดิม ผมทำให้คุณได้มากที่สุดคือทาสีท่อ
ให้กลืนกับงานตกแต่ง”

“ถ้า...”

“ได้แค่นี้จริงๆ” อธิษย้ำชัด

“ฉันขอเอาไปคิดดูก่อน” เธอถอนหายใจออกมา

“ผมให้เวลาคุณได้ถึงพຽ່ງนี้ เพราะงานผมต้องเดินต่อเหมือน
กัน”

“ค่ะ” เธอตอบรับ

“เบอร์ผมก็ตามที่คุณโทร. มานั่นเลย”

“ค่ะ”

“ตอนนี้ถือว่าเสร็จเรื่องงานไปแล้วใช่ไหม” อธิษเกริ่นขึ้นน้ำเสียง
กรุ้มกริ่ม “ดังนั้นก็ได้เวลาเรื่องส่วนตัวบ้างแล้ว”

“ฉันขอตัวไปทำงานก่อนนะค่ะ” ปาลิดาตัดบท ก่อนจะหมุนตัว
เดินกลับ ไม่สนใจสิ่งที่เขาเกริ่นมาเลยแม้แต่บ่อย

“เดี๋ยวสิคุณ” อธิษรีบเดินไปดักทางไว้ “คุยกันก่อนสิ”

“ฉันต้องรีบไปคิดเรื่องงาน เพราะคุณให้เวลาฉันถึงแค่พรงนี้”
เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ผมให้เวลาคุณอีกสามวันเลยก็ได้เข้า ถ้าคุณจะอยู่คุยกับผม
ก่อน” อธิษเสนออย่างคนใจป้ำ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเกรงใจ” พุดจบเธอก็เดินเบี่ยงร่างสูงออกไป
ครั้งนี้ชายหนุ่มไม่ได้ตามมาขวางไว้ แต่ถึงอย่างนั้นก็มีเสียงทุ่มตะโกน
ไล่หลังมาเหมือนครั้งก่อนไม่มีผิด

“ครั้งหน้าผมจับคุณแน่ เตรียมตัวไว้ละคุณลิดา!”

‘ลิดา?’

ปาลิดาทวนคำในใจ ทว่าก็ปิดความคิดนั้นทิ้งไป คิดเสียว่าชาย
หนุ่มเอยกับคนชื่อ ‘ลิดา’ ไม่ใช่เธอก็แล้วกัน

เจ้าของเรือนร่างบางกำลังก้าวเดินไปข้างหน้าบนสันสูง
สามนิ้วในจังหวะที่คงที่และมั่นคง เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวพอดีตัวกับ
กระโปรงทรงสอบสีดำอวดสะโพกผายกลมกลิ้ง รับกับช่วงขาเรียวย่าง
น่ามอง ใบหน้าหวานแต่งแต้มเครื่องสำอางอย่างพอดี ผมยาวสลวย
สีน้ำตาลเสกกลางธรรมชาติ ปล่อยยาวสยายกลางหลังพลิ้วไหวตาม
จังหวะการก้าวเดิน มือเรียวยาวหนึ่งถือสมาร์ทโฟนเครื่องบางแนบ
ใบหู และพุดคุ้ยตลอดทางตั้งแต่เดินลงจากรถไฟฟ้า จนเข้ามาใน
ตัวอาคารที่พัก

แม้ใบหน้าสวยจะเรียบนิ่ง แต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมากลับนุ่ม
หวาน น่าฟัง น่าเจรจา

“ศุภรหน้าเธอ” ปาลิดาเอ่ยทวนคำพูดเพื่อนอีกครั้งเมื่ออีกฝ่าย
ถามวันว่าง “ฉันขอดูตารางงานหน่อยนะ”

“ถ้าแกไม่สะดวกก็ไม่ใช่ไรนะเว้ยป้า ขอแค่วันงานแกห้ามเบี้ยว
เป็นพอ” ธนวัฒน์เอ่ยอย่างคนไม่คิดมากหากเพื่อนสาวไม่ว่างในวันที่
มีงานเลี้ยงสละโสดของเขากับกลุ่มเพื่อน ก่อนโทร. หาปาลิดา ชายหนุ่ม
ก็ไม่ได้คาดหวังอยู่แล้วว่าเธอจะว่าง เพราะรู้ว่าเพื่อนงานยุ่งเพียงใด

“ปาร์ตี้สละโสดเพื่อนคนแรกของกลุ่มเชียวนะ ฉันจะพลาดได้
ยังไง”

ธนวัฒน์เป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยและเป็นเพื่อนในกลุ่ม
เดียวกัน แถมยังเป็นเพื่อนคนแรกที่ร่อนการ์ดแต่งงาน ไม่ว่าจะงาน
เลี้ยงสละโสดหรืองานแต่ง เธอก็ไม่มีทางยอมพลาดแม้แต่งงานเดียว

“เป็นบุญของงานฉันจริงๆ ที่แกว่าง”

คนถูกเฝ้าอ้อมอ้อมด้วยความขบขันประโยคของเพื่อน และหยิบ
แท็บเล็ตในกระเป๋าสะพายออกมาเพื่อเปิดดูตารางนัดหมาย ก่อนจะ
ก้าวเข้าไปในลิฟต์เมื่อประตูเปิดออกพอดี หยิบคีย์การ์ดในกระเป๋าแตะ
เข้าที่แผงควบคุมระบบและกดชั้นสิบห้า ซึ่งเป็นชั้นที่เธออยู่ แล้วจึงหัน
มาสนใจแท็บเล็ตในมือต่อ

“ศุภรหน้าฉันว่าง ไปงานแกได้ ไม่มีปัญหา” ปาลิดาเอ่ยด้วย
รอยยิ้ม แต่ยามนึกถึงงานแต่งงาน รอยยิ้มเมื่อครู่ก็พลันแห้งเหือดหาย
ไป เมื่อใบหน้าของอดีตคนรักลอยเข้ามาให้ได้จับใจเล่น

ธนวัฒน์ไม่มีแว่วว่าจะแต่งงานเร็วกว่าใครเพื่อนอย่างแน่นอน
เพราะชายหนุ่มเป็นพวกหวงแหนความโสดอย่างที่สุด เป็นปาลิดา
เสียอีกที่เพื่อนทุกคนคาดไว้ แต่สุดท้ายเธอก็ไปไม่ถึงฝั่ง

ตั้ง!

เสียงสัญญาณเปิดประตูดังขึ้นดังสติปาลิดากลับมายังปัจจุบัน เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกจึงก้าวเดินออกไปสวนกับเพื่อนบ้านที่ก้าวเข้ามาใช้ลิฟต์ เธอเลี้ยวซ้ายตรงไปยังตำแหน่งห้องของตัวเอง ซึ่งอยู่ริมสุดของตัวอาคาร

“ฉันทานไม่มีนะ แกแต่งสวยได้ตามใจชอบ”

“ฉันไม่กล้าแต่งสวยมากหรอก กลัวสวยเกินเจ้าสาว” เธอยังคุยเล่นกับเพื่อนอยู่ ส่วนมือก็ล้วงกุญแจออกมาไขประตู หลังจากนั้นเธอต้องเปิดใช้งานดิจิทัลดอร์ล็อกที่แถมมาตอนซื้อคอนโดเสียแล้ว จะได้ไม่ต้องควานหากุญแจแบบนี้ให้เสียเวลา

“พาแฟนแกมาด้วยได้นะปะ”

มือเล็กที่ควานหากุญแจพลันชะงักก็

คำว่า ‘แฟน’ สำหรับเธอกลายเป็นปมในใจไปเสียแล้ว ต้องใช้เวลาในการเยียวยาหัวใจตัวเองอีกนาน และเธอก็ยังไม่พร้อมจะรับใครเข้ามาในชีวิตตอนนี้

“แล้วเจอกันวันงานนะวันนั้น” เธอรีบเอ่ยตัดบท ก่อนที่เขาจะพูดในสิ่งที่เธอไม่อยากจะยิน

“แล้วเจอกัน”

เธอวางสายจากธนวันนี่ไปแล้วพร้อมกับความเจ็บจุกที่หน้าอกข้างซ้าย แต่จะทำได้ยังไง เมื่อชีวิตต้องเดินต่อไป เธอก็ต้องอยู่กับมันให้ได้

“ทำไมเปิดไม่ได้นะ” หญิงสาวเอ่ยออกมาด้วยความแปลกใจ เนื่องจากไขกุญแจปลดล็อกประตูแล้ว แต่กลับเปิดบานประตูออกไม่ได้

ปาลิดายังพยายามเปิดประตูห้องอย่างไม่ลดละ แต่แล้วมือที่กำลังหมุนกุญแจอยู่ก็ชะงักค้างเมื่อได้ยินเสียงร้องเตือนของเครื่องดิจิทัลดอร์ล็อกตรงหน้า

ห้องเธอยังไม่ได้ตั้งค่าเปิดใช้เครื่อง แล้วมันจะร้องเองได้อย่างไร!
อย่าบอกนะว่าเธอเปิดประตูผิดห้อง
ไวเท่าความคิด ปาลิดาเงยหน้าขึ้นมองป้ายเลขที่ห้องซึ่งติดอยู่
บนผนังข้างประตู และก็เป็นจริงดังคาด

‘579’

ไม่ใช่ห้องเธออย่างไม่ต้องสงสัย

แก๊วก!

เสียงเปิดประตูจากด้านในดังชัดเจนในโสตประสาทของปาลิดา
จะหนึ่ตอนนีก็ไม่น่าเสียแล้ว อย่างน้อยรอขอโทษเจ้าของห้องหน่อย
ก็ดี เมื่อบานประตูเปิดออกกว้างพร้อมปรากฏร่างของเจ้าของห้อง
ริมฝีปากบางที่อำพันเตรียมจะเอ่ยคำขอโทษพลันต้องชะงักค้างอีกครั้ง
ดวงตากกลมโตเบิกกว้างด้วยความคาดไม่ถึง ซึ่งเป็นปฏิกิริยาเดียวกับ
เจ้าของห้องยามเห็นหน้าเธอ

“คุณอริช!”